

Bickies ko-skole.

Kapitel 1.

Bickie Ross og hans ven Pete Whitney løb hjem fra skole, lige så hurtigt som de kunne og brasede ind i køkkenet, hvor Bickies mor var ved at lappe tøj. Tommie, Bickies mindre broder, der ikke kunne løbe så hurtigt, kom senere pustende ind.

»Mor, må vi ikke godt gå med Pete hjem?« Bickie kunne næsten ikke sige noget, så forpustet var han. »Pete siger, at hans mor har en ny maskine, eller hvad det nu er, som kan sy noget så hurtigt. Vi vil så gerne se den«.

Mor lagde sytøjet fra sig og så på Pete. »Nå, så din mor har fået en ny symaskine! Det er vel nok dejligt! Det vil spare hende for en masse arbejde. Selvfølgelig må I drenge da gerne gå hen for at se den, men bliv nu ikke for længe. Husk, I skal ud at hente brændsel, inden det bliver mørkt«.

De tre drenge drog så af sted hen imod Whitneys hus, alt medens de talte om denne vidunderlige maskine, som dagen før var kommet til Whitneys hjem i State Center i staten Iowa.

»Der findes ikke en magen til i hele State Center«, pralede Pete, »Far gav mor den i fødselsdagsgave. Hun blev så lykkelig, at hun græd af glæde«.

Da Bickie stod der i Whitneys pæne opholdsstue og så, hvordan Petes mor fik lagener, pudebetræk og viskestykker til at flyve igennem denne vidunderlige maskine, kunne han ikke skjule sin forundring.

»Den laver så bitte små sting - - og alle er lige store, og så hurtigt som det dog går!«

»Nålen har et hul i spidsen«, det var Tommie, som gjorde denne ekstraordinære opdagelse. Han råbte det så højt, at det gav et sådant sæt i fru Whitney, at nålen gled til side, væk fra den streg, hun havde lavet for at få sømmen helt lige.

Hun lo. »Ja, den mand, som har opfundet symaskinen, må have været en dygtig mand.« Hun lagde et pudebetræks to sider mod hinanden. »Han må have haft en god mor. Hans symaskine vil spare tusinder af timers arbejde for en mængde kvinder.«

»Lavede manden den bare sådan?« ville Pete vide.

»Han lavede den første for over tredive år siden, men jeg tænker, han havde en masse besvær med folk, som ville stjæle hans opfindelse.

Det er først nu, at folk ude på gårdene på landet er begyndt at få dem. Mandens navn er Elias Howe.«

Bickie lagde sig på alle fire og så, at fru Whitney fik maskinen til at gå ved at træde op og ned på en pedal af jern helt nede ved gulvet. Ingen ord kan beskrive, hvor imponeret han var over at se denne helt vidunderlige maskine. Han var helt sikker på, at han godt kunne stå der hele dagen og se fru Whitney sy uden at blive det allermindste træt. Pludselig så han ud ad vinduet og så, at solen var ved at forsvinde bag den lille lund på Kanes gård.

»Kom Tommie, vi må gå nu!« sagde Bickie, »vi kommer igen i morgen, gør vi ikke Tommie? Det er det mest interessante, jeg nogen sinde har set.«

»Kom I kun, når I har lyst!« Fru Whitney smilede, og en ny søm løb gennem maskinen. Pete stod der så fuldstændig tryllebunden, at han ikke en gang tilbød at følge drengene på vej.

Bickie tøvede endnu et øjeblik. Så tvang han sine øjne til ikke at se på symaskinen mere, og drengene gik hjemover.

»Hvor kan Pete dog sagtens! « sagde Tommie. »Tænk! Han kan se på den hele tiden.«

Først skyndte drengene sig, men derefter gik det langsommere.

»Ved du hvad, Tommie?« Bickie standsede midt på vejen. »Vores mor har også brug for sådan en symaskine. Hun behøver den endnu mere end fru Whitney.«

Tommie tænkte sig om et helt minut. »Ja, jeg tror også, hun trænger den endnu mere, for hun syr jo for de rige damer og må sy alle de fine små sting i hånden et efter et.

Bickie tænkte på, hvordan damer fra State Center kom til hans mor med det, de skulle have syet. Han kunne huske, den gang en rig dame fra Marshalltown havde bedt mor om at sy en brudekjole til hendes datter.

»Tror du, at en symaskine kunne reparere hullerne i vore overalls?« spurgte Tommie, medens de to drenge langsomt slentrede hjemad.

»Jo, det er jeg sikker på, den kan!« Men så kom Bickie til at huske på noget. »Hvor meget var det, Pete sagde, en symaskine kostede!«

»Jeg tror, han sagde 30 dollars«, sagde Tommie. »Hvorfor det?«

»Uha, det er en masse penge. Whitneys må være meget rige.« Bickie vidste godt, at man for 30 dollars kunne købe et par kvier eller en hest eller en halv snes temmelig store svin.

Alligevel var hans hoved fuldt af denne fantastiske ide. »Tommie«, sagde han alvorligt, »vi burde se at få en sådan en til vores mor. Vi ved, at en bedre mor findes ikke, og hun er også kønnere end fru Whitney.«

Bickie vidste, at der ikke var penge til tøj. Det var alt det, der kunne blive penge til mad. Hver morgen, når de havde andagt, mindede moderen dem om, at de skulle takke Gud for deres hyggelige, lille hjem og for alt det gode, de havde.

Mange af disse »goder« bestod af brugt tøj, som damer fra deres menighed bragte, og hvoraf noget var laset og mølædt og lugtede muggent. Nu i vinter havde de også kartofler, ja endogså æbler fra det gamle, knudrede træ bag ved laden.

Mor lagde selvfølgelig også vægt på, at det var en velsignelse at være sammen - - alle sammen i det lille hus med den gule slyngrose over verandaen og ovenpå de to små vinduer, der sad tæt sammen som et par øjne, der blinkede skælmsk. Ja, familien Ross havde meget at sige tak for! Bickie vidste dog nu, at han aldrig ville blive rigtig tilfreds, før han så sin mor sidde foran en symaskine med et tilfreds smil på ansigtet, ligesom han havde set fru Whitney gøre det den eftermiddag.

»Skynd jer drenge!« Mor stod i døren. »Fortæl mig så det hele. Var det spændende? Forstår hun allerede at bruge den?«

Bickie og Tommie startede en så glødende beskrivelse af den nye maskine, at det næsten ikke var muligt for deres moder at standse dem tidsnok til, at de kunne nå at hente brændsel til at fyre i komfuret med næste morgen.

»Jeg må hellere selv gå hen for at se den«, sagde mor til slut, »den må være helt vidunderlig!«

De fik æblekompot og friskbagt brød til aftensmaden, og Bickie var så sulten, at symaskinen i Petes hjem var glemt, indtil opvasken var færdig, og mor satte sig ned ved køkkenbordet, trak petroleumslampen nærmere og igen tog fat på at lappe tøj fra den store kurv.

På bordet lå der et sammenlagt stykke tyndt, mørkeblåt stof med små hvide stjerner. Bickie rørte ved det og løftede det op for at mærke, hvor tungt det var.

»Hvad skal det være til?« Det lignede ikke noget af det, hans og Tommies skjorter var syet af. »Det er så smukt med de små, hvide stjerner.«

Mor smilede. »Det er til min nye søndagskjole til sommer. Lige så snart jeg får en del af disse reparationer til side, skal jeg sy den.«

Bickie så på den store kurv med lappetøj. Han sukkede: »Jeg tror, det vil vare længe endnu.«

»Ja, det vil det.« Mor sukkede også og begyndte at sy igen.

Hun syede meget hurtigt. Nålen for ind og ud, og hendes fingerbøl glimtede mellem folderne i stoffet. Ja, mor kunne vel nok sy hurtigt; men så, så Bickie et billede for sig. Han så fru Whitney sidde ved sin nye symaskine. Han så det glade udtryk i hendes ansigt, medens hun trådte pedalen op og ned, op og ned. Han tænkte også på noget andet! Den eneste anden søndagskjole, mor havde, var en tyk ulden en. Den blev hun nødt til at bruge, indtil hun kunne få syet den nye tynde.

To gange åbnede Bickie munden for at fortælle om den mægtige ide, han havde fået på vejen hjem fra Whitney' s, men begge gange standsede han i rette øjeblik. Det ville være synd at tale til mor om at få en af disse symaskiner, for det var jo en umulighed. 30 dollars! Bickie kendte ingen drenge, der havde så mange penge. Efter at Bickie og Tommie var kommet i seng den aften, lå de længe og talte om det.

Tommie sagde: »Vi kan slet ikke få en sådan en til mor, for vi har ingen far til at hjælpe os, og vi er heller ikke store nok til at tjene penge.«

»Så små er vi nu heller ikke!« Bickie strakte sig, så meget han kunne, og spændte armmusklerne. »Jeg er allerede ti, snart elleve, og du er otte. Det er slet ikke så lidt.«

»O. K., så er vi ikke små! Hvad skal vi gøre?«

Bickie svarede ikke. Længe lå han og tænkte! Imens blev Tommie træt af at vente, lagde sig om på den anden side og faldt i søvn. Men Bickie blev ved med at tænke. Tænk, om han kunne finde noget, der var meget værdifuldt - måske en ring - eller en pung - eller måske en skjult skat, som han havde læst om i historiebøgerne! Så ville han sælge den eller få en stor dusør og så få en symaskine til mor! Det værste var, at Bickie aldrig havde hørt om nogen i State Center, som havde tabt noget værdifuldt. Desuden sagde mor, at hun nok en skønne dag brækkede nakken, når hun hængte vasketøj op, for netop på det sted gravede drengene efter »skatten«, som de endnu ikke havde fundet.

Jo mere Bickie spekulerede, desto mere håbløst syntes det. Men opgive sin drøm ville han dog ikke. Der måtte findes en udvej. Han havde bare ikke fundet den endnu. Næste uge sluttede skolen, og så ville han bestemt kunne finde et eller andet, hvor han kunne tjene penge, men 30 dollars var en forfærdelig bunke!

Den nat drømte han, at mor sad foran en fin, ny symaskine og syede hvide stjerner på hans store broder Johns, hans egen og Tommies overalls. Han vågnede ikke, før John ruskede i ham og råbte, at nu skulle de spise morgenmad.

Den sidste uge i skolen fløj af sted, og nu var sidste dag forbi. Bickie løb hjem og smed sine bøger på køkkenbordet.

»Åh! Jeg er så glad!« Han slængte sin hue op på en knage på væggen. »Nu kan vi hver dag gå ud at bade og fiske.«

Mor så op fra sit sytøj. Hun var begyndt på den nye, blå kjole. »Men Bickie, du kan da ikke bruge hele din ferie til at fiske og svømme.«

Hun så træt ud, og det gav et sæt i ham, da han så den store bunke strygetøj, der lå stænket og rullet sammen i små bunker på strygebrættet.

»Du kan måske få en plads i ferien. Du er ved at være en stor dreng nu. Du kunne måske plukke bær. I skoven er der masser af stikkelsbær. Eller du kunne luge og skuffe i nogle haver.« Mor sagde ikke, at han burde tjene nogle penge for at hjælpe hende med at købe mad og tøj. Det behøvede hun ikke. Det vidste Bickie godt! Og naturligvis havde mor heller ingen anelse om den drøm, han gik med - om symaskinen. Den var dog i øjeblikket langt borte og udvisket, men den var der - helt bag ved i hans lille, travle hoved.

Bickie borede sin bare tå ned i det flettede tæppe. »Bliver der ikke også lidt tid til at lege, mor? Jeg får også nok tid til at fiske og svømme, og jeg ved også, hvordan man laver en fælde til at fange præriehøns, og dem kan jeg sælge, og så ...«

Mor så bekymret på ham, og han vidste hvorfor! Til trods for alle hans gode og lyse drømme om at blive stor og købe en symaskine til mor og om at tjene penge og hjælpe hende, var det, som om Bickie altid kom ind i gale streger. Mor vidste det ikke - men lige nu var han midt i en. Han havde lovet at træffe Pete ved en høstak nede på hr. Kanes eng. Der havde drengene fundet en majskniv. Det var den skarpeste kniv, de nogensinde havde leget med.

Bickie gik ikke ud at fiske eller svømme den dag og heller ikke den næste. Ja, en hel uge gik, og han havde stadig ikke gjort det, og det lagde mor mærke til! »Bickie, jeg troede, du skulle tiske og svømme og arbejde og lave en hel masse i din ferie. Nu er der gået en hel uge, og du hænger her omkring huset det meste af dagen. Hvad er der i vejen? Du bryder dig ikke engang om at gå til købmanden for mig.«

Hun gik hen til ham og tog ham på skulderen. »Er der noget, du er bange for? Har du nu igen rodet dig ind i noget, jeg ikke ved om?« Hun ruskede ham lidt. »Fortæl mig det nu lige med det samme! «

Bickie bøjede hovedet og sagde med en lille, spag stemme: »Der er nogle af drengene, som har lovet mig klø!«

Mors greb på hans skulder blev fastere. »Nå, kom så med det, Bickie. Der må jo være en grund. Hvad har du gjort?«

Bickies ansigt viste både skam og sorg, da han fortalte mor om, hvordan han og Pete havde leget med majskniven og derefter stukket den i høstakken så langt nede, at en af kvierne var tørnet lige mod den og blevet så hårdt såret, at den døde.

»Nu vil Kane ikke lade nogen af os bade mere i dammen nede på hans eng.« Bickies stemme var blevet til en skarp klynken, og havde det ikke været, fordi han nu var en stor 10-års dreng, ville han have grædt. Selvfølgelig kunne en knægt på den alder, næsten en mand, ikke være bekendt at græde! »Og nu lægger drengene skylden for, at de ikke mere kan bade, på Pete og mig!«

»Men Bickie dog!« Mors stemme var streng. »Dette er alvorligt! Hr. Kane vil forvente, at Petes forældre sammen med mig betaler for kvien. Jeg tænker den er 10 eller 15 dollars værd.«

Bickie vidste, at den var 15 dollars værd, for det havde Hr. Kane fortalt ham og Pete på en temmelig højrøstet måde, sidste gang de så ham. Bickie vidste også, at mor ingen penge havde til at betale for en død kvie.

»Tror du, at hr. Kane vil lade Pete og mig sætte fast? Mon vi også skal i fængsel?«

»Nej, det tror jeg ikke. Hvad kunne det også hjælpe?« Mor holdt stadig fast i Bickies skulder. »Det vil koste ham flere penge at anlægge sag, end han vil få ud af det, men gør det sagen bedre? Vi bliver nødt til at betale for kvien. Det er det eneste rigtige.«

Bickie var enig med mor i alt, hun havde sagt. Men på en eller anden måde, skønt mor var både bedrøvet og vred over, hvad han havde gjort, følte han bedre nu, de havde talt sammen om det. Nu da hun vidste alt om kvien, bestemte han sig til at fortælle hende om Petes hund.

»Hr. Kane sendte bud efter Doug Becker, for at han skulle skyde Petes hund - og han gjorde det også.« Bickie trak sig væk fra mors hånd og satte sig på kanten af bordet, mens mor fandt kartoflerne frem og begyndte at skrælle dem til aftensmaden. »Peter hund var så god! Den væmmelige, gamle Doug Becker! Han får tre dollars for hver eneste hund, han skyder.« Bickie følte, at han blev mere og mere gal i hovedet. »Doug Becker flår hundene, og hans kone syr luffer af huden - og dem sælger han. Han bruger dem også selv - jeg så det.«

»Men Bickie, Petes hund må jo have gjort noget galt, eftersom Kane sendte bud efter hundefangeren.«

»Den gjorde ikke noget galt, mor! Den løb bare rundt med disse store, glubske hunde fra den anden side af floden. Disse store hunde har dræbt hr. Kanes får. Petes hund havde ikke spor med det at gøre.«

»Nå sådan!« Mor så på Bickie, som om hun grundede over noget. »Sådan en sød, lille hund, der var kommet i dårligt selskab. Jeg tror ikke, den ville have løbet sammen med dem, hvis den havde vidst, at den ville blive skudt for det.«

»Bickie«, sagde mor, mens hun satte kartoflerne over ilden, »du må finde arbejde, så du kan betale for den døde kvie. Din andel bliver temmelig stor, over syv og en halv dollars. Det er ikke rigtigt, at Kane skal have det tab, når I drenge er skyld i det.«

Bickie tav. Det syntes hårdt at skulle arbejde for at kunne betale en død kvie, når det, han ønskede, var at tjene penge til en dejlig symaskine til mor. Men trods alt følte han meget bedre, da han den aften gik i seng. Han bestemte sig til, at det første, han ville gøre den næste morgen, var at gå over til hr. Kane for at fortælle ham, at han ville arbejde for at betale kvien.

Bickies ko-skole.

Kapitel 2.

Den følgende morgen gik Bickie over engene hen imod Kanes gård. Han var kun nået et lille stykke, da Pete indhentede ham.

»Bickie, Bickie«. Pete var helt forpustet efter at have løbet op ad bakken. »Jeg ved, hvordan vi kan ordne den ækle, gamle Doug Becker. Vi har fundet en måde, vi kan drille ham på og gøre ham så ked af det, at han vil fortryde, han nogen sinde har set min hund.«

»Hvad skal vi gøre?« spurgte Bickie. Han vidste, at Pete kunne finde på mange ikke helt almindelige måder at gøre livet surt for folk på og hørte derfor ivrigt efter. Han glemte helt sin plan om at gå over til Kanes gård.

De to drenge satte sig ned i det bløde græs, og junisolen varmede deres rygge og bare ben.

»Nogle af de store drenge går ned til hans hus nu i aften.« Petes fregnede ansigt lyste op af vild begejstring. »De vil banke på døren.«

»Det synes jeg ikke er så slemt. Jeg ville da i hvert fald ikke blive forskrækket eller ked af det - jeg mener altså - bare fordi nogen bankede på vores dør.«

»Åh, du er slet ikke med, Bickie,« sagde Pete. »Han skal nok komme til at ærgre sig. Han vil ikke kunne gøre andet end hele tiden løbe til døren. Han vil ikke engang kunne spise sin mad i fred, og så når han kommer der ...«

»Hvad vil drengene så gøre?« Det ville Bickie gerne have at vide.

»Ja, så er de der bare ikke. Du forstår, de smutter 'væk og gemmer sig, og han kan hverken høre eller se nogen.«

Pete standsede for at give Bickie tid til rigtigt at forstå, hvad han havde sagt. Og så fortsatte han: »Og det er ikke det hele! De smører også dørhåndtaget ind i rådne æg og vognsømrelse.« Han lavede et sjovt, fordrejet ansigt for at illustrere, hvor ækelt det ville blive for Doug Becker:

Nu havde Bickie helt glemt hr. Kane og alle de gode forsætter, han havde om at arbejde, så han kunne betale for kvien. Han spillede kugler med Pete, indtil det var spisetid; men da han kom hjem, var mor ikke hjemme. Tommie og John fortalte ham, at man havde hentet hende for at hjælpe en syg kone. Da det blev aften, gik han hen til Doug Beckers hus.

»Jeg troede, at de store drenge ville give os klø for det der med dammen«, hviskede Bickie, da de gemte sig mellem nogle syrenbuske lige ved Beckers indgangsdør.

»De er ikke gale på os mere. Doug Becker tog jo også en af deres hunde.« De to drenge trykkede sig tæt sammen inde i det tætte buskads.

Så, så de, at de store drenge nu var kommet. De var ovre på den modsatte side af gaden. Det var allerede temmelig mørkt, men Pete forklarede ham, at drengene ventede, indtil de var helt sikre på, at Doug Becker havde sat sig til aftensbordet.

Bickie tittede ud mellem syrenerne og så en lille, ældre dame komme ned ad gaden. Han kendte hende. Det var præstens frue. Hun gik hen mod Beckers hus. Der var ingen lys i vinduerne, men hun gik op på verandaen og bankede på.

En stor hånd for ud af døren, greb den lille, ældre dame og rystede hende så voldsomt, at hendes lille knold grå hår faldt ned, og hendes forlorne tænder fløj hen ad gulvet på verandaen. Doug Becker næsten flåede tøjet af den stakkels kone, og han kaldte hende ved flere grimme navne, end Bickie havde hørt hele sit liv.

Så, pludselig blev hundefangeren klar over, hvem han havde fat i. Han begyndte at undskylde sig og trak den rådt behandlede og forskræmte dame inden for døren. Bickie vidste, at der lige nu foregik en pinlig forklaring. Døren blev igen revet op, og Doug Becker samlede de forlorne tænder op fra verandagulvet og skyndte sig ind i huset igen.

De to drenge, der sad mellem syrenerne, lo, så tårerne trillede ned ad kinderne, men de lavede ikke den mindste støj.

»Den var god, ih, hvor var den god!« Pete holdt sig i siden, mens han lo helt overgivent.
»Der fik gamle Doug lige, hvad han havde godt af.«

Bickie og Pete skyndte sig over på den anden side af gaden til de andre drenge, som havde set spøgen på afstand. Alle drengene slog hinanden på skuldrene og var ved at kvæles af indeklemmt munterhed.

»Vi kunne ikke have fundet på noget halvt så godt som dette«, sagde en af de større drenge. »Vi må nok prøve noget helt andet i aften. Vi laver noget »Tik-tak«.« Han viste dem et søm, bundet til et stykke sejlgarn. Det vil jeg binde fast til Doug Beckers sovekammervindue. Jeg bruger et tæppesøm«.

Da sømmet var blevet hængt over vinduesrammen, blev det bundet til et andet sejlgarn, der var anbragt sådan, at man kunne kontrollere det fra et træ med tykke grene ikke langt fra huset.

»Så, Bickie«, sagde den største af drengene, »du og Pete skal kravle op i træet. I er så små, at der er ingen, der vil kunne se jer. Med et par minutters mellemrum skal I trække i snoren, og det vil lave et sådant spektakel, at den gode Doug ikke vil få et blund i øjet hele natten.«

»Ja, men vi vil jo heller ikke kunne sove«. Bickie kunne slet ikke lide den ide med at passe »tik-tak«-en, men det så ud til, at de store drenge forventede, at han gjorde sin del. Så han og Pete kravlede op i træet, og den store dreng lagde sejlgarnet i Bickies hånd.

Selv så langt fra huset kunne de høre det spektakel, sømmet lavede på Doug Beckers sovekammervindue. Bickie og Pete lo begge to. De andre drenge lyttede ude fra gaden og var helt ødelagte af latter. Bickie begyndte at føle, at han var noget, og eftersom han blev mere og mere øvet, trak han i snoren med kortere og kortere mellemrum.

»Jeg tænker, gamle Doug nyder dette«, sagde han til Pete og trak i snoren for tyvende gang.

»Nå, da da!« Han ville lige til at gøre Pete opmærksom på et svagt, blaffende lys, han kunne se i Beckers køkken, men han glemte at lukke munden!

»Fy, føj, puh-ha!« Bickie fik noget i munden. Det smagte surt. Hans mund var fuld af en blod, kold masse. Den sad fast i halsen, og han kunne næsten ikke få vejret. Noget vådt ramte hans kinder og løb ned ad hans nakke. Han tudede og kastede op og flåede sig i munden. Han tabte »tik-tak-snoren« og prøvede på at komme ned og væk fra træet. Så så han, at han var alene. Pete var forsvundet. Også de andre drenge var væk. Men Dougs kone stod der i gaden - lige under træet.

»Sikke et hastværk du har, Bick Ross!« Hun prøvede på at få fat i ham. »Vent lige lidt, jeg vil gerne snakke lidt med dig!«

Men Bickie havde ikke noget ønske om at »snakke«. Hans mund var stadig fuld af denne rædselsfulde masse, som havde ramt ham i ansigtet, og han ville ikke spytte, så fru Becker så det. Han skyndte sig for at indhente sine kammerater, men kunne ikke finde dem. Han så sig omkring til alle sider, men de var forsvundet. Til sidst gik han hjemad. Hvad nu, hvis mor var kommet hjem! Hvis nu den syge havde det bedre!

Han så ind gennem køkkenvinduet. Jo, mor var hjemme, og hun havde besøg - fru Doug Becker! Bickie var fuldstændig klar over, hvad det var, de snakkede om. Han gik rundt om huset og hen til udhuset, hvor »mor strithår« og hendes seks små griseunger gryntede i deres indelukke, og hvor koen Blossy gumlede hø i sin bås. Bickie smed sig ned i høet i nærheden af Blossy og ventede der, indtil han var helt sikker på, at fru Becker var gået.

Så åbnede han køkkendøren. Der sad mor med ryggen til ham.

»Bickie, fru Becker har lige været her, og !« Mor fuldførte ikke sætningen, for i det samme vendte hun sig om og blev helt bleg. »Bickie Ross, hvor i alverden har du fået al den tomatpure i hele ansigtet og på din skjorte. Ja, selv dit hår er klistret helt ind i det?«

Bickies mor rejste sig. Hun var en høj kvinde, og aldrig havde hun set så stor ud som nu, da hun sagde: »Det er det værste ...!«

Det var sjældent, mor brugte unødige ord, men da hun sagde disse fire ord (»det er det værste«), blev Bickie klar over, at han havde noget i vente, og at det var slut med mors tålmodighed. Han rystede af skræk!

»Åh, mor, mor! Du må ikke slå mig! Jeg skal aldrig gøre det mere!« Bickie, stor og sej, som han var, begyndte at småtude. Mor lod, som hørte hun det ikke. Hun gav ham sådan en endefuld, at han sank om på brændekassen, holdt på de omme steder og klynkede af smerte.

Så tog mor den store vaskebalje frem, tog varmt vand fra vandbeholderen på komfuret og gav Bickie et varmt bad og vaskede tomatpureen ud af hans hår.

»Det har været koncentreret tomatpure fra en dåse,« sagde hun til sig selv. På en eller anden måde syntes Bickie, at så var det endnu værre.

Bickie var meget stiv, da han stod op næste morgen. Han lagde mærke til, at mor stadig så streng ud, og at hun havde sorte rande omkring sine mørke øjne. Han fortrød, at han havde sovet så længe.

Nu talte mor til ham. »Hvad ret har du til at plage Doug Beckers aften efter aften? Han har lige været her og fortalt mig om de rådne æg og vognsømørelsen og om den døde rotte, han fik med posten. «

Mors ansigt var rødt og hendes mund kun en smal streg. »Jeg kommer vist til at gi' dig en omgang til!« Og dermed fik han igen en endefuld.

Så satte mor sig i sin stol og begyndte at sukke. Hun lagde sit hoved på den store stabel strygetøj, og så græd hun, så hele hendes krop rystede. Bickie holdt op med at hyle for at se på sin mor. Så rejste han sig og gik hen og stillede sig ved siden af hendes stol. Hans mave, eller noget andet dybt inde i ham, gjorde endnu mere ondt end der, hvor han havde

fået kløene. Det var allerførste gang, han så sin mor græde. Det kunne han ikke holde ud - ikke et eneste minut til!

Så strakte mor hånden ud og trak Bickie ind til sig. »Åh, Bickie,« sagde hun, »jeg ville så gerne se dig vokse op og blive en god mand ... og du er kommet på afveje. Jeg ville hellere do end at se dig vokse op og blive en mand, jeg måtte skamme mig over.«

Da mors varme arme lå rundt om Bickie, begyndte han at tænke sig om. Hvor var det godt, at mor ikke vidste mange af de andre ting, han havde lavet. Der var manden med jordbærrene, han havde snydt, og den gamle mand, hvis kridtpibe han havde slået ud af munden med en klump ler. Og så var der hønsene, han og Pete havde stjålet og så igen solgt dem til ejeren. Eller den nye vogn, han og Pete havde oversmurt med hvid maling!

Der var intet, Bickie hellere ville i hele verden, end at fortælle mor det alt sammen, men der var noget, der holdt ham tilbage. Han kunne ligesom ikke gøre mor mere ked af det ved at fortælle alt dette forfærdelige. Så ville hun måske begynde at græde igen! Måske blive syg! Ja, hun kunne måske endda dø, hvis hun vidste, hvor slem han havde været. Han krøb helt ind i mors arme og lovede sig selv højtideligt, at han aldrig, aldrig mere ville gøre nogen af de slemme ting igen.

Den selv samme dag gik han ned til Kanes gård og sagde, at han var så ked af det med kvien, og at han på en eller anden måde ville tjene penge, så han kunne betale ham halvdelen af tabet.

»Det var flinkt, Bickie. Det er jeg glad for, at du kom og fortalte mig.« Hr. Kane smilede til ham, og Bickie følte sig bedre tilpas, end han havde gjort i uger. »Du skal ikke betale syv og en halv dollar, for jeg solgte den døde kvie for tre dollars, så du behøver kun at tjene seks dollars som din del.«

Bickie skyndte sig hjem for at fortælle mor det og for at lægge planer for at tjene penge; men ingen af dem kunne finde på noget, han kunne gøre. Da Bickie gik i seng om aftenen, så han ingen udvej. Mor kom ind til ham og Tommie, og sammen bad de Gud om at hjælpe Rickie at være en god dreng fra nu af, og om Gud ville gøre det muligt for ham at tjene de seks dollars, så han kunne tilbagebetale hr. Kane.

Næste morgen havde mor bagt pandekager til deres morgenmad, og medens Bickie spiste den ellefte eller tolvte, fortalte hun ham noget.

»Bickie, jeg er kommet i tanke om noget. Du ved, vores gamle so løber altid ud af indhegningen. Du ved også, at jeg har sagt til jer drenge om at få fat på en mand, som kunne komme for at reparere gærdet. Dersom du kan lave det, Bickie, vil jeg give dig den dollar, jeg ellers skulle betale manden.«

Bickie sukkede. En af hans pligter var at give den gamle so korn og samle ukrudt i haven til den, men nu, da hun havde et kuld af seks små grise, havde hun sat sig i hovedet at bryde ud af indhegningen og ind i Hall's have bag ved laden.

Lige så hurtigt Bickie havde spist, løb han hen til grise-stien. Rigtignok, den gamle so havde allerede fået lavet et hul under gærddet – et hul stort nok til, at smågrisene kunne komme ud, og det ville kun vare nogle få minutter, så ville hun også selv være ude.

Bickie drev den tilbage med en tyk kæp og kastede de største sten, han kunne finde, ned i hullet. Mens han gjorde det, havde soen skubbet til gærddet længst nede i indhegningen, så det var gået i stykker to steder. Før han kunne få tænkt sig om, var den kommet løs og pilede hen imod haven.

Under vilde skrig løb Bickie efter den. Han svingede kæppen og kastede sten, indtil han endelig fik den tilbage i folden og sømmede en kraftig bjælke til det brækkede led. Derefter gik han ind i huset for at få noget at drikke og fortælle mor om det gode resultat.

Da han kom ud igen, var den beslutsomme so brudt ud et andet sted og nået over i Hall's nye ærter og kål. Det kostede Bickie en vild kamp at få den tilbage på Ross's ejendom. Han drev den ind i indhegningen og smed sig selv ned i græsset og gav luft for sin vrede mod den gamle so og sin egen fiasko. Selv soen trak sig overrasket tilbage, og smågrisene klynkede af skræk.

Nu hørte han mors stemme: »Bickie, Gud skabte svinet.«

Det var næsten for meget for Bickie. Han brølede: »Har Gud virkelig skabt denne grimme, gamle, stivnakkede so? Troede Gud, at jeg gerne ville have den? Vil du have den? Behøver du den? Behøver jeg den?«

Mor satte sig ned i græsset ved siden af ham. »Hor nu her, min dreng! Gud ser ind i fremtiden, og måske synes han, at du trænger til at kere noget mere udholdenhed. Det er jo muligt, at der er noget, du skal lære af dette. Nu er det den stivnakkede so, der er din lærer og smågrisene hendes hjælpere.

»Åh, mor,« Bickie måtte le, enten han ville eller ej, »jeg bryder mig ikke om at have en so til lærer.«

»Nej, naturligvis ikke,« vedblev mor, »men du kan nok huske, at der er en fortælling i Bibelen om en ung mand, hvis lærere var nogle svin, og de lærte ham noget meget vigtigt.«

I det samme kom naboen, hr. Hall, og kikkede over gærddet. Det var i hans have, soen var brudt ind. Hr. Hall var en ældre mand og havde kun en hånd.

»Det var godt gjort«, smilede den gamle mand, »en bedre løber end dig har jeg aldrig set. Jeg beundrede virkelig den måde, du drev den gamle so ud af mine ærter på. Jeg tror, jeg skal give dig en hjælpende hånd med at reparere det gærde.«

Bickie sprang op - hans vrede var forsvundet - og mens Bickie holdt sømmene og løftede den tunge planke på plads, blev den enarmede mand i stand til at gøre gærdet i stand. Det tog hele eftermiddagen, og da Bickie kom ind til middagsmaden, havde mor lagt en sølvdollar ved hans tallerken.

»Du har med rette fortjent den«, sagde hun. Den eftermiddag løb Bickie over og lagde sølv-dollaren i Kanes hånd.

»Du arbejder hurtigt, Bickie. Hvordan har du dog tjent en dollar så hurtigt?«

»Jeg gik i skole hos en so!« sagde Bickie og fortalte om den stivnakkede lærer og hendes seks hjælpere.

Han løb hele vejen hjem, mens han lo ved sig selv, da han tænkte på Kanes ansigt, mens han fortalte ham om soen som lærermester.

Bickies ko-skole.

Kapitel 3.

Bickie så op og ned ad gaden. Han kom i tanker om, at han ikke havde set Pete siden den nat, da de spillede de tricks ved Doug Beckers hus. Pludselig så han ham komme ned ad vejen fra Whitneys hus. Pete gik, som om han havde fået en splint i foden. Bickie ventede, indtil hans kammerat kom nær nok til, at han kunne høre ham.

»Hvorfor går du så mærkeligt?«

»Har ondt i foden!« Pete haltede ind på hovedvejen, hvor Bickie stod. »Jeg trådte i et søm. Det gik så dybt ind, at lægen måtte skære et stort hul i foden.«

Pete strakte armene ud og beskrev hullet meget større, end det var muligt på en menneske fod. Bickie så ned og så, at Petes højre fod var omviklet med en stor bandage, der nu var grå og snavset af vejstøvet.

»Skete det, da du stak af i forgårs aftes?« Bickie syntes alligevel ikke, det var gået så helt galt for Doug Becker i den affære. Han gned sig

36over sin bagdel, der endnu var øm efter den behandling, mor havde givet den.

»Ja, disse krystere rendte deres vej fra mig. Jeg stak tværs over en tom byggegrund, og der var sømmet.«

»Nå, det har nok været værre end den tomatpure, som ramte mig i ansigtet. Egentlig gjorde det ikke ondt, men det smagte modbydeligt, også fordi jeg ikke vidste, hvad det var. Det var tyk, henkogt tomatpure fra en dåse, Pete! Fra en dåse!«

På en eller anden måde forekom det Bickie, at tomatpure fra en dåse var en meget større fornærmelse end frisk tomatpure. Hver gang han tænkte på, hvordan Doug Becker havde puttet sin hånd ned i dåsen og taget en stor håndfuld ud, fik han kvalme.

»Og så er det endda ikke alt!« Pete satte sig ned. Måske gjorde hans fod alligevel ondt. »Min far fandt ud af, hvad vi havde lavet og gennempryglede mig med ridepysken.«

»Jeg fik også - jeg mener - prygl. Min mor kløede mig to gange. Jeg skal nok lade være med at ulejlige Doug Becker en anden gang. Jeg har lige betalt Kane en dollar af på kvien, men jeg skal betale fem dollars endnu.«

»Du mener da ikke, at du vil betale ham, fordi den dumme kvie stødte hovedet ind i majskniven?« Pete rejste sig og stirrede på Bickie.

»Jo, det bliver seks dollars for hver af os. Han tabte tolv dollars ved det. Jeg har betalt en!«

Pete stønnede og humpede hen ad vejen til Whitneys hus.

Næste morgen kom hr. Hall hen til have-gærdet, ligesom Bickie havde kastet en favnfuld grønt ind til grisene og stod nu og så på, at de åd.

»Vi lavede et godt stykke arbejde, gjorde vi ikke?« Hr. Hall pegede på det reparerede gærde.

Bickie var enig med ham i, at soen nu opførte sig bedre.

»Kan du kalde på din mor, Bickie, jeg vil gerne tale med hende?«

Bickie smed resten af grønfoderet ind i indhegningen og kaldte på sin mor.

»Fru Ross, mine børn Allen og Mary kommer hjem til mig på søndag for at spise til middag. De bor på gården ovre i Story County.« Den gamle mand lænede sig mod den nærmeste hegnspl. De har ca. 40 stykker kvæg, og de savner en hyrdedreng.« Bedstefar Hall så på Bickie. »Lige siden jeg så Bickie drive soen udfra mine ærter, har jeg tænkt på, om ikke han ville blive en førsteklases hyrdedreng.«

Også mor så på Bickie, men henvendte sig til hr. Hall. »Hvor langt er der til Allens gård?«

Jeg vil tro, der er mellem 16 og 18 kilometer, ja måske endda 20. Det tager omtrent tre timer at køre dertil i godt vejr, når vejene ikke er for opkørte og mudrede.

Mor sukkede og så ud over Iowas bolgende agerland mod Story County. »Vil det ikke blive lidt ensomt for en ti år gammel dreng?«

»Jo, det vil det måske. Han skal jo være ude med køerne hver dag fra tidlig morgen til solnedgang, indtil frosten kommer. Men landskabet er smukt, og så vil han jo også tjene noget. Mary og Allen vil betale ham rigeligt, og de vil være gode ved ham.«

»De skal have tak, hr. Hall!« sagde mor, »det er pænt af Dem at tænke på sådan en god plads til Bickie. Vi vil tale sammen om det, og jeg vil også spørge John, hvad han synes. Vi skal lade Dem det vide.«

Bedstefar Hall gik tilbage gennem haven, og Bickie fulgte med mor ind i huset.

»Hvad mener du, Bickie? Har du lyst? Vil det ikke blive for ensomt? Ak ja, min dreng, jeg vil savne dig meget, men måske er det svaret på vore bønner.«

Mor havde aldrig set så smuk ud og aldrig syntes ham så kær som nu, da han måske skulle forlade hende og vogte kvæg hele sommeren - indtil frosten havde bedstefar Hall sagt.

Det var, som om der var noget, der kæmpede sig frem indeni ham og stod der stærkt og solidt, og så sagde han: »Jeg er en stor dreng nu, mor! Jeg tror, jeg gerne vil tage af sted.«

John sagde, at han syntes, det var en glimrende ide. Han sagde også, at nu var Tommie stærk nok til at hjælpe med de små jobs i huset. Det ville være en god ting for Bickie at komme ud og blive »en mand« og gøre noget bedre end at rende rundt og lege med Pete Whitney.

Bickie følte, at det, han allerhelst ville i dette øjeblik, var at løbe ud og finde sin ven Pete for at fortælle ham om alt det vidunderlige, der var sket.

Han fandt Pete, som var ved at pleje sin syge fod, og som sad og betragtede sin mor, der syede på noget fint, let tøj på den nye symaskine. Bickie kunne se, at fru Whitney var blevet meget dygtigere til at bruge den. Det var en fryd at se.

»Det var godt, du kom, Bickie. Pete har siddet og hængt med hovedet hele morgenen. Måske vil han gå ud og spille kugler med dig.«

»Jeg kan ikke blive, fru Whitney.« Bickie tænkte, at en dame kunne vel nok have mange kjoler, hvis hun havde en maskine som denne til at sy dem på. »Jeg er kommet for at sige farvel til Pete.«

»Farvel? Skal du rejse bort?«

»Ja, det skal jeg! Jeg skal arbejde for Allen og Mary Hall på deres gård i Story County.«

Pete sprang op fra sin stol, og fru Whitney standsede symaskinen.

»Hvad skal du lave, Bickie? Skal du køre med hestene? Kommer du til at pløje? Skal du malke?« Petes blå øjne skinnede af interesse og ophidselse.

Bickie lo. »Jeg skal vogte kvæg«, sagde han. Så, så han på fru Whitney. »Jeg skal tjene penge for at kunne købe min mor en symaskine magen til Deres.«

Nu var det sagt. Det var et stort løfte, men han mente hvert eneste ord. »Og prøv bare ikke på at fortælle hende det eller sige et eneste ord til nogen som helst om det.« Bickie holdt en truende pegefinger op.

Fru Whitney smilede til ham. »Ja, Bickie, det synes jeg er vidunderligt! Din mor kan sagtens, som har en dreng, der har en sådan omsorg for hende. Jeg er sikker på, du bliver en flink hyrdedreng.«

Pete humpede ved siden af Bickie, da denne gik hjemover. »Ved du hvad, Bickie? Hele Doug Beckers familie bor derovre i Story County. Jeg er sikker på, at de er nogle værre fæhoveder – alle sammen! Måske træffer du nogle af dem.«

»Nå, ja, jeg er ikke bange for Beckers. Husk på, deres forsvar er dåse tomatpure. Jeg skal være hos Hall's, og jeg er sikker på, at de ikke er i familie med Beckers.

Den første søndag i juni 1882 sagde Bickie farvel til mor, John og Tommie og kørte med Allen og Mary Hall til deres store gård i Story County.

Langs med alle vandløb var græsset nyt og grønt. Skråningerne, der var oversået med vilde blomster, lå så indbydende i det dejlige solskin. De to rødbrune heste travede muntert af sted, og Bickie følte sig både tillidsfuld og let om hjertet. At vogte kvæg kunne da ikke være så slemt! Han kendte ikke meget til køer, kun til Blossy, men hende kendte han også! Han havde malket den, fodret den og tøjret den i græsset ved ahorntræerne. Hvordan ville det være at have fyrretyve »Blossyer« - ingen af dem bundet til noget som helst - bare løbe rundt løse og uden gærder - til at standse dem, holde dem inde.

Allen og Mary Hall talte om deres host og om forskellige ting, der trængte til at gøres på gården. Bickie sad mellem dem på forsædet i vognen og så ud over den fremmedartede nye egn. Han havde aldrig før været så langt hjemmefra - ca. 20 km.

Store klynger af violer og mos voksede på grøftekanterne langs markvejen, og bomlærkerne sang på gærdestolperne. Vejen var støvet, men engen langs vejen var grøn af langt saftigt græs, som køerne og hestene nød bag ved skoven eller ståltrådshegnene, som lukkede dem inde.

Allen Hall forklarede Bickie, at de nye ståltrådshegn var farlige for hestene. »En hest kan få sit ben fanget i et af disse og skære sig slemt,« sagde han. Så viste han Bickie, at hele ståltrådshegnet langs med vejen var fastgjort til tykke stolper - på vejsiden i stedet for på

siden ud til engen. »Det er for at beskytte hestene på landevejen. En hest kan blive fanget mellem ståltråden og pælen«, fortalte Allen ham.

»Loven forlanger, at ståltråden skal fastgøres på den side, der vender mod vejen.«

Foran en landejendom legede nogle småbørn i vejens fine støv. De havde bygget små høje og lavet stakke med grene, og små træstykker var deres huse. Da Halls vogn kom kørende, trak børnene sig tilbage med bekymring malet i deres små ansigter, men Allen kørte forsigtigt for ikke at ødelægge deres lille støvby.

Bickie så sig tilbage for at se børnene, når de igen løb ud på vejen. Da så han også noget andet. Et langt stykke pigtråd slæbte efter bagenden af vognen. Det kunne være ca. 30 meter langt.

»Hr. hall, hvorfor trækker De denne pigtråd med?« spurgte Bickie.

»Det ved jeg ikke, Bickie, det må vi hellere se at finde ud af.«

De gik alle sammen ned og så, at et af hjulene havde fået fat i den ene ende af pigtråden, som en eller anden skødesløst havde ladet ligge på vejen. Hjulet havde drejet en eller to gange, og derved havde det sat sig godt fast om akslen og lavet et bundt næsten stort nok til at trykke mod vognens bund og forhindre hjulet i at dreje rundt.

Det tog en time at vikle pigtråden af, og før de var færdige, var Allen Hall kommet med nogle skarpe udtalelser om folk, der efterlod den slags ting på offentlig vej.

Derefter steg de igen op på vognen og fort• satte turen. Ligesom de drejede om hjørnet syd for Edenville for at køre mod vest til Halls gård, standsede de ved en stor kvægfarm. Hall råbte til gårdmanden, der var ved at vande sine køer: »Hør her, postmesteren sagde, jeg skulle sige til dig, at han har to sække post, og den ene af dem er til dig. Du må hellere hente den.«

Vindmøllen lavede et sådant spektakel, at de ikke kunne høre, hvad gårdmanden svarede, men han viste ved tegn, at han havde forstået det, og de kørte videre.

»Der er ikke noget, der hedder breve her, Bickie,« sagde Allen Hall. »Du må være forberedt på at tilbringe sommeren uden at høre hjemmefra. Vi tager ikke ret ofte til byen, og der er ikke nogen måde, på hvilken de kan sende besked.«

Tre måneder! Ikke et ord fra mor i tre måneder? Bickie blev stille og begyndte at tænke. Et eller andet inden i ham begyndte at gøre ondt. Hvorfor havde hr. Hall også sagt det? Det ødelagde hele turen. Alligevel vidste han, at det var sandt. Bedstefar Hall havde forklaret, at det ville blive ensomt, og at Bickie ikke ville se nogen, han kendte, hele sommeren. Han skulle jo være forberedt, men denne smerte blev værre. Hver kilometer, de kørte, forlængede afstanden mellem ham og hans mor.

Allen trak hårdt i tømmerne og standsede hestene. »Bickie«, sagde han, »nu er vi ved det sydøstlige hjørne af det areal, hvor du skal vogte kvæget. Derovre til højre er folden, hvor kvæget sover om natten. «

Bickie skyggede for øjnene med hånden. Han kunne se kvæghjorden, som græssede et stykke neden for folden. En lille, blå skikkelse for rundt og prøvede på at holde sammen på dem.

»Den dreng, du ser derude«, forklarede Allen, »er hyrdedreng i dag. I morgen skal du tage hans plads. Jeg tror, du bliver glad for det. «

»Jeg skal nok gøre mit bedste«, sagde Bickie, men det, der gjorde ondt midt inde i ham, var nu endnu værre. Da de kørte op foran den store, hvide hovedbygning, var Bickie ikke engang sulten, og han var klar over, at dette måtte være hjemve.

Mary Hall viste ham, hvor hans værelse var - et af soveværelserne på første sal i det store hus.

Der var en dejlig seng med et kludevattæppe og to bløde puder med gåsefjer. Et tykt, flettet tæppe lå på gulvet, og foran det åbne vindue dansede hvide gardiner med flæser i vinden.

Bickie havde aldrig været i et smukkere soveværelse. Selv i Whitneys hus i State Center var soveværelserne ikke nær så store og smukke som dette. Alligevel var Bickie tung om hjertet. Han tog sin vadsæk, som var fyldt med rent, lappet tøj, som mor havde pakket til ham og lagde den på sengen. Han åbnede den for at lægge sine ting i de skuffer, Mary havde vist ham. Da så han brevet!

Der oven på det hele lå et brev. Bickie greb det og holdt det tæt ind til sig, som om det var noget levende. Det var fra mor! Allen Hall havde taget fejl. Han havde sagt, at der herude ikke ville komme noget budskab fra nogen som helst. Og nu var der allerede et brev fra mor. Han åbnede det og læste.

»Min kære Bickie!

Det bliver din første nat hjemmefra. Måske vil du føle dig alene, men jeg er overbevist om, at du er en stor, stærk dreng nu - næsten en mand! Husk, at Gud er altid med dig.

Du husker nok, hvordan David også var hyrdedreng, og Gud var med ham selv mellem klipper og høje, hvor bjørne og løver prøvede på at stjæle hans får. Det vil ikke være bjørne og løver, som giver dig vanskeligheder. Jeg ved, der vil komme andre besværligheder, som somme tider vil gøre dit arbejde hårdt, men du vil finde, at Gud vil give dig styrke og visdom til at gøre det, der er rigtigt.

Din mor beder for dig og elsker dig, og jeg skal prøve på, på en eller anden måde at skrive

til dig i løbet af sommeren.

Kærlige hilsener fra mor«.

Bickie læste brevet igen og igen. Så lagde han sit tøj på plads i skab og skuffer, og da Mary Hall kaldte ham ned til aftensmaden, var han overrasket over at se, hvor dejligt bordet så ud med den rød- og hvidternede dug og den gode mad.

Den nat sov han godt i den gode seng med mors brev under hovedpuden. Han drømte om store, grønne enge, hvor han svævede et par meter over jorden og vogtede store kvæghjorde, som græssede i det saftige græs og drak af de bække, der snoede sig i engene.

Bickies ko-skole.

Kapitel 4.

Da solen sendte sine første stråler ind gennem Bickies vindue, hørte han Mary Hall kalde på sig. »Det er på tide at vågne, Bickie. Morgenmaden er parat«.

Bickie væltede sig ud af den dejlige seng, vaskede ansigtet i det store, hvide vaskefad på servanten i værelset, klædte sig på og skyndte sig ned, hvorfra der kom en indbydende duft af pandekager. Han syntes, at Mary Halls pande-kager var næsten lige så fine som hans mors, og han spiste så meget, at Mary Hall lagde et par ekstra stykker smørrebrød i madkurven.

»Jeg var ikke klar over, at en tiårs dreng kunne spise så meget«, sagde hun. »I dag skal jeg bage brød, og så vil jeg også lave rabarberpie. Synes du ikke, det lyder godt, Bickie?«

»Åh jo.« Bickie tyggede endnu på sin sidste pandekage. »Jeg er lige ved at tro, at rabarberpie er det, jeg allerbedst kan lide.«

»Du må hellere tage din trøje med, Bickie«, sagde Mary Hall, da de rejste sig fra bordet. »Vinden kan godt være lidt kølig derude.«

Bickie løb ovenpå for at hente trøjen. Han så, at Allen Hall ville gå med ham. »Det er bare nu i dag«, forklarede Allen. »Jeg synes, jeg vil gå med for at vise dig alt om folden, ledene og om, hvordan du skal vande kvæget.«

Han rakte Bickie den tunge madkurv. »Du kan kalde os onkel Allen og tante Mary. Vil du gerne det?«

»Ih, ja, det vil jeg meget gerne!«

Bickie fulgte med onkel Allen ud i den friske morgen, hvor duften af dugvådt græs og nyslået hø fyldte den klare luft. Solen var endnu ikke kommet op over de lave høje i øst. Inden de nåede ud af haven, standsede onkel Allen og viste Bickie en stang, hvor man kunne hejse et flag.

»Når du kikker herover, i lige linie med vindmøllen, og ser det hvide flag i toppen af flagstangen, betyder det, at du skal drive kvæget ind i folden og komme hjem. Det bliver altid hejst om aftenen, men det kan også ske, at det bliver hejst i løbet af dagen. « Han viste Bickie flaget.

De gik nu ca. 1 km ud til kvæget og direkte hen til folden, hvor køerne stod og stampede, slog hovederne sammen og skubbede til hinanden ivrige efter at komme ud at græsse.

Onkel Allen åbnede ledet i folden, og køerne masede på for at komme ud på græsset. Han viste Bickie, hvordan han skulle åbne og lukke ledet.

»Du må være helt sikker på, at ledet er ordentlig lukket«, sagde han. Hvis køerne skulle komme ud i løbet af natten, ville de være i stand til at lave en hel masse skade i en eller anden majsmark og måske selv blive syge. Kvæg kan gå til ved at æde for megen grøn majs.

Folden var så stor som en huskarre i en by, og der var rigelig plads til, at køerne kunne ligge ned og også til at bevæge sig frit. Men jorden derinde var bar og havde mærker efter klovene. Gærdet var af brædder og så højt, at en ko ikke engang ville tænke på at springe over.

Onkel Allen fortalte Bickie, at næsten alle i denne flok var golde køer, som ejedes af farmere i omegnen. De blev sat ud her på græs om sommeren, og i september, når der ikke var mere græsning, ville ejerne komme for at hente deres køer.

»Så du ser, Bickie, det er et stort ansvar. Disse farmere betaler mig for at lade deres køer græsse, og de venter, at de skal være velplejede og sunde, når efteråret kommer.«

Onkel Allen viste Bickie grænsen af de enge, hvor kvæget måtte græsse, og på den nordlige side de steder, hvor de skulle vandes.

»Du kan se, Bickie, at der er marker med majs og korn hele vejen omkring og ikke noget gærde til at holde kvæget væk. Du er den, der skal passe på, at de ikke smager på majs, havren eller rugen. Dersom de bare en gang kommer væk fra dig, vil det derefter blive meget sværere for dig at have magt over dem. «

Bickie så på køerne, som tilfredse græssede i nærheden af folden og tænkte ved sig selv, at det at vogte kvæg ville ikke blive et hårdt arbejde. Køerne syntes kun at have en tanke i deres store, bøjede hoveder, og det var at æde så meget græs som muligt, så hurtigt de

kunne tygge det. Eftersom græsset var tæt og engen stor, syntes det at være let at vogte dem.

»Jeg tror nok, jeg kan klare det«, sagde Bickie, »jeg er flink til at løbe.«

Onkel Allen pegede på en stor, rød ko, som var gået væk fra de andre og stak af mod vest.

»Det er nødvendigt, at du er flink til at løbe, Bickie«, sagde han, »men det er lige så nødvendigt, at du er årvågen. Hvis du ikke får den ko tilbage til de andre, vil den løbe væk fra dig og lave ulykker.«

Bickie løb efter den røde ko, og i løbet af nogle få minutter havde han fået den tilbage - lige ind i midten af hjorden.

»Det gjorde du fint,« sagde onkel Allen. »Du skal være på udkik hele tiden, så skal det nok gå.«

»Er der vilde dyr her?« spurgte Bickie.

»Nej, Bickie, ikke andet end prærieharer, eger og måske en ræv - ingen som vil gøre hverken dig eller køerne fortræd.«

»Jeg tror, det er let at vogte kvæg,« sagde Bickie, medens han bar sin madkurv over og hængte den på en af de høje hegnspæle ved folden. »Jeg tror, jeg vil kunne lide det.«

Onkel Allen lo. »Ja, jeg tror, du vil synes om det, men sommetider bliver det måske ikke så let, og en af grundene til, at det bliver svært, er, at du hele tiden må have øjnene med dig. Du må ikke tænke på andre ting, som tager din opmærksomhed væk fra køerne.«

I øjeblikket kunne Bickie ikke se noget, der var mere interessant, og han følte, at det at have hånd i hanke med 40 køer ville bare være morsomt. Han huskede også, at han ville blive betalt for det. Og han huskede også, hvad han ville bruge pengene til.

Onkel Allen blev hos Bickie til middag. Da havde hjorden arbejdet sig ned til det sydøstlige hjørne i nærheden af vejen.

»Gå og hent din mad herved, Bickie«, sagde han. »Jeg må hellere gå hjem.«

Da Bickie kom løbende tilbage med sin mad, var onkel Allen på vej op mod huset til sin egen middagsmad.

Medens Bickie spiste sin gode mad, kom nogle af køerne nærmere og stod og stirrede på ham. Deres øjne var store og blide, og de så venlige ud. Nogle af dem lagde sig endog tæt ved siden af ham, som om de kunne lide ham og gerne ville være i nærheden af ham. Bickie lagde mærke til, at alle køerne havde et brændt mærke på flanken.

Nu varmede solen, og Bickie lagde sin trøje over den tomme madkurv og gik rundt mellem kvæget for at holde sammen på dem, eftersom der var en fristende majsmark lige ved på den østlige side af engen.

Den lange eftermiddag gik uden nogen slags besværligheder, og da Bickie ved solnedgang så det hvide flag gå til tops, følte han, at han havde gjort et godt stykke arbejde, og at han forstod sig godt på at passe hjorden. Han havde lidt besvær med at få køerne ind i folden, men til sidst var hver eneste ko indenfor og det tunge led lukket og låst. Da Bickie kom hjem, var det næsten mørkt, og tante Mary ventede på ham med dejlig, varm aftensmad.

Nu så han en anden dreng, måske tre eller fire år ældre end han selv, sidde ved bordet. »Det er Bill«, forklarede onkel Allen, »han er vores karl, som hjælper os på farmen med de daglige sysler«.

Bill var en tynd, mørk dreng, der så ud, som om han altid havde arbejdet for hårdt. Hans skuldre var nedsunkne, hans mave udhulet, og ingen kunne kalde ham køn. Men Bickie, som sad ved siden af ham, vidste, at han var stærk, sej og udholdende, og at han enten ville blive en tro ven eller en ondskabsfuld fjende.

Fordi Bickie havde haft flere fjender end venner hjemme i State Center (og han begyndte at mistænke sig selv for at være skyld i det), bestemte han sig for at gøre Bill til sin ven. Han lagde mærke til, at Bill havde et smil, der lyste op i hans ikke videre kønne ansigt, men gjorde, at man følte sig godt tilpas i hans selskab.

Bickie var færdig med sit andet stykke rabarberpie, da onkel Allen lagde et stykke papir på den ternede dug og begyndte at skrive tal og lave tegninger.

»Mary«, sagde han, »jeg er bange for, at det vandløb, hvor køerne drikker, vil tørre ud i sommer. Der er blevet mindre vand år for år. Du kan nok huske, at der var næsten ikke nok sidste sommer.«

Onkel Allen og tante Mary studerede både planer og tal. Bill gik ud for at udføre de sidste pligter. Bickie var søvnig nu, han var færdig med sit arbejde og godt mæt. Han hørte knapt nok det sidste af samtalen, men det var noget om at grave en brønd ude på engen.

»Jeg er ved at tro, at du er træt, Bickie.« Tante Mary så venligt på ham. »Hvorfor ikke gå i seng med det samme? På en farm bliver det hurtigt morgen!«

Da ligesom så Bickie et billede for sig af sit hjem. Han så mor, John og Tommie, som også var færdige med deres aftensmad, og nu knælede de rundt om bordet til aftenandagt. En bølge af hjemve kom over ham, og han skyndte sig ovenpå til sit eget værelse og gjorde sig i stand til at gå i seng. Der var noget, der gjorde ondt i halsen, noget som truede med at komme ud som hulken. Men han måtte naturligvis ikke give efter. I stedet tog han mors brev og læste det flere gange. Så knælede han ved sin seng, og med mors brev i sine

hænder bad han - ikke den bøn, mor havde lært ham, da han var en lille dreng, men en ny bøn, som var helt hans egen: »Kære Gud, hjælp mig at blive en stærk mand - og vil du så ikke nok være min ven!«

Junidagene gled forbi, den ene efter den anden ligesom perler på en snor, alle ens. Ved solopgang gik Bickie med sin madkurv ud til sin gerning. Han ledede hjorden ud til græsning og vogtede den i de lange timer indtil solnedgang. Da kaldte det hvide flag ham hjem til tante Marys gode mad og venlige ord. Ofte mindede hun ham om, hvor dejligt det ville blive, når han til september kunne bringe sin sommer løn hjem til mor.

Nu kendte Bickie køerne bedre. Ligesom mennesker lignede de hinanden - og alligevel så forskellige. Der var en gemen, sort ko, der havde et spidst, kroget horn. Den prøvede altid på at bryde ud. Han gav den øgenavnet Bæstet.

Så var der også en gulbrun ko, der var så klodset, at den endog trampede på Bickies trøje eller op i hans madkurv, hvis de lå på dens vej.

Bickie fandt på navne til dem alle sammen, en efter en. Han kælede for dem og talte til dem; der var jo ingen andre skabninger, han kunne tale til, og Bickie kunne godt lide at tale. Ofte smed han sig ned i græsset og følte, at han måtte hjem til mor - lige nu! Det hændte også, at når han så ned ad vejen mod Edenville, var det, som om noget trak så stærkt i hans ben, at han næsten ikke kunne lade være med at forlade køerne og løbe ned ad vejen mod mor og hjemmet. Så var det, at han huskede, at han var en mand, og at han skulle passe køerne. Onkel Allen havde tillid til ham! Mænd rendte ikke væk, fordi de havde hjemve.

Så skete der noget helt vidunderligt?

Bickie havde lige lukket ledet ind til folden efter at have fået køerne ind, da han hørte en munter stemme bag sig, som kaldte: »Hallo, du der!«

Bickie vendte sig om og så en dreng på sin egen størrelse med et rundt ansigt, opstoppernæse, lyst, meget kortklippet hår, så kort, at man næsten ikke kunne se, om der i det hele taget var noget.

»Hej«, sagde Bickie, »bor du her i nærheden?«

»Jeg er Jim Nelson«, sagde den fremmede dreng. »Kan du se det store hus derhenne?« Han pegede over mod det nordvestlige hjørne af engen. »Der bor jeg. Allen og Mary Hall er min onkel og tante. Min mor er onkel Allens søster.«

»Jeg er Bickie Ross«. Bickie så på hyrdedrengen og spurgte sig selv, hvorfor Halls ikke havde fæstet ham som hyrdedreng, når de nu var i familie og boede så nær ved. »Jeg er den nye hyrdedreng her. Jeg tænker, du også forstår dig på at passe kvæg.«

»Ja, somme tider har jeg gjort det for onkel Allen,« forklarede drengen, »Jeg gjorde det den dag, du kom, men jeg har været syg i lang tid sidste vinter, og lægen sagde, at jeg ikke måtte løbe for meget - men jeg har det bedre nu!«

Bickie så på Jim. Hans ansigt var blegere, end det skulle være på en dreng. Bickie begyndte at føle sig taknemmelig for sine stærke ben og ryg og for sin sunde krop. Han så 'sig om på de græssende køer og syntes, det var en dejlig dag. Vejret var blevet varmt og behageligt.

»Bickie! Onkel Allen siger, at du kan lave en fælde til at fange præriehøns. Tror du, vi kunne lave en sammen?«

»Selvfølgelig kan vi det. Vi skal kun bruge nogle få lægter og nogle tunge brædder; men jeg har ikke set ret mange præriehøns her omkring.«

»Jo, der er masser af dem i vores eng sydpå. « Jim gik ved siden af Bickie, medens de fulgte køerne ned midt på engen.

»Her er masser af kaniner«, sagde Bickie. »Skulle vi ikke starte med en kaninfælde først?

60Præriehøns går ikke så let i fælden, når der er rigeligt med mad udenfor. Når der ligger sne på jorden, går de lige ind i fælden uden det mindste vrøvl.«

»Lad os så lave en kaninfælde«, var Jim enig med ham i. »Hvad skal vi bruge?«

»Der er jo bare det, at vi kan få så travlt med at lave fælder, at jeg ikke passer godt nok på køerne,« sagde Bickie. »Måske var det bedre, om jeg fortæller dig, hvordan man laver fælden, og du så gør det, medens jeg har travlt med kvæget?«

»Godt«, Jim var ivrig efter at komme i gang. »Fortæl mig det så. Jeg tænker nok, at vi har det, vi skal bruge derhjemme. Der er kun ti minutter hjem, hvis jeg løber hurtigt.«

»Ja, men du skulle jo ikke løbe«, »Det glemmer jeg altid. « Jim smilede.

Dette var begyndelsen til Bickies venskab med Jim Nelson. Nu var dagene på engen ikke så ensomme mere, for Jim kom næsten hver dag. Han mindede Bickie om Pete Whitney, kun med den undtagelse, at Jim altid gerne ville lave et eller andet i stedet for at finde på gale streger.

Kaninfælden var færdig, men den fangede ingen af de kaniner, som levede der på engen eller på Nelsons sydeng. Drengene bestemte sig til at lave en endnu bedre fælde end den, de havde.

Men nu begyndte besværlighederne. Allen og Mary Hall forlod sjældent farmen hverken dag eller nat, men denne søndag var de inviteret til et stort selskab på en farm i nabolaget. Eftersom Bickie ikke gerne ville blive alene hjemme, og da han vidste, at hans nye ven, Jim, også ville være der, tog han også med.

Det var der, han traf Hod Stone.

Bickie og Jim var lige kommet ned fra Halls vogn og gik op ad vejen mod huset, hvor der allerede var samlet en hel del mennesker, da en stor, kraftig dreng, et hoved højere end de selv, skrævede tværs over vejen foran dem og sagde: »Jeg udfordrer jer til et slagsmål«.

»Hvorfor skulle vi slås med dig?« Bickie begyndte at gå omkring ham. »Vi er kommet til selskab, ikke til slagsmål!«

»Du er Bickie Ross, er du ikke?« Den store dreng stod med knyttede næver, medens han spærrede vejen. »Jeg ved noget om dig. Dough Becker er min onkel. Du er en kryster og en luskepeter. Selvfølgelig vil du ikke slås!«

I det samme kom onkel Allen op ad stien.

Han greb Bickie og Jim i armene og tog dem med op mod huset.

»Rod jer ikke ind i noget med Hod,« sagde han. »Denne Hod Stone er en vanskelig og slem dreng, og I får bare klø. Hvad har I gjort ham?«

»Vi har ikke gjort ham noget, onkel Allen, bestemt ikke«, forklarede Jim. »Han standsede og ville slås.«

»Det må I ikke. Han er meget større og stærkere end I, og han er en rigtig slagsbroder.«

Bickies ko-skole.

Kapitel 5.

Det var sent, da de kom hjem fra selskab, og Bickie var træt; men han kunne ikke lade være med at tænke på, om Hod Stone kendte til de tricks, de havde spillet hundefangeren, Doug Becker. Han huskede det, hans ven Pete Whitney havde fortalt ham - at alle Doug Beckers slægtninge boede i Story County. Bickie spurgte sig selv, hvor mange der mon var, hvor de boede, og om alle var slagsbrødre - og så faldt han i søvn.

Næste morgen fik han flere oplysninger om dem.

På vejen ud til engen så han nogen, der stod og ventede på ham. Først troede han, det måtte være Jim Nelson, men Jim plejede aldrig at komme så tidligt. Solen var kun lige ved at titte frem i horisonten. Da han kom nærmere, så han, at det var Hod Stone. For første gang lagde han mærke til, at helt tilbage i marken til højre var der en lille lund, og derfra steg der en røgsøjle op, som nok kom fra en farm. Det var nok der, Hod boede.

Bickie så, at Hod havde noget i hænderne.

Det var et helt bundt fyrværkeri. Måske var det hans hensigt at brænde Bickie med fyrværkeriet, eller måske han ville vælte ham omkuld og brænde det af i hans hår eller på hans mave?

»Hej, Hod, hvad vil du?« Bickie målte Hod med øjnene og blev klar over, at Hod var ham for stærk.

»Åh, kom ikke her og vær vigtig!« brummede Hod. »Det skal du snart finde ud af.«

Bickie havde mødt »tyre« før, og han havde bekæmpet dem. Sædvanligvis udvalgte de yngre og mindre drenge, og de var hverken hurtige eller særlig durkdrevne.

Hod rakte ud for at gribe ham. Bickie greb hans udstrakte hånd i begge sine og satte sine tænder i Hods højre tommelfinger.

»Jeg skal slå dig ihjel«, skreg Hod med skingrende stemme. »Slip min tommelfinger! «

Med sin tunge venstre hånd slog Hod Bickie, men for hvert slag bed Bickie mere til.

Hod begyndte at skride: »Hjælp! hjælp!« Bickie bed endnu mere til.

Nu prøvede Hod at kvæle Bickie med sin venstre hånd, men Bickie bed endnu hårdere til og med en sådan kraft, at Hod hylede af smerte. Så prøvede han at ryste Bickie af sig, men Bickie svarede igen med et endnu dybere bid.

Ved en pludselig bevægelse fik Bickie nu anbragt sin fod hårdt mod Hods højre vrist, og samtidig stødte han sit hoved hårdt opad og ramte Hod under hagen. Hod faldt bagover i græsset. Da Hod begyndte at rejse sig, kastede Bickie sig mod ham med al sin vægt og sendte Hod ned i en grøft på vejsiden, hvor mudret vand snavsede hans tøj til.

Bickie havde aldrig før været så vred. Hans vrede mod soen derhjemme var intet i forhold til dette. Han tøvede et øjeblik, medens han overvejede, om han skulle smide Hod ned i det snavsede vand, men han var allerede sent ude med at lukke kvæget ud. Han sparkede Hods fyrværkeri og hans kasket ned i grøften og løb hen til folden; madkurven fik han ikke med. Hod fulgte ikke efter ham!

Det var tidligt på eftermiddagen, da Jim kom ned ad bakken fra Nelsons farm, og Bickie blev så glad for at se ham. Han fortalte Jim om slagsmålet.

Jim rullede rundt i græsset af fryd. »Hvorfor bragte du ham ikke over til onkel Allen?« sagde Jim mellem latteranfaldene. »Det kunne du sagtens have gjort. Jeg kan forestille mig dig bringe ham ind på gårdspladsen ved tommelfingeren.« Så brast han igen i en overgiven latter.

»Jeg tænkte faktisk også på det«, tilstod Bickie, »men jeg var ikke sikker på, at onkel Allen var hjemme, og hvad kunne tante Mary stille op? Og så havde jeg også fået nok af at gnave på den beskidte, gamle tommelfinger. Desuden var det for meget at spise Hod i et måltid.«

Bickie begyndte at le, og dermed forsvandt hans vrede. »Jeg er jo nok klar over, at det ikke er nogen fin måde at slås på,« sagde Bickie, »men David slog kæmpen med en sten, og det var da heller ikke særlig pænt, men hvad skulle han ellers have gjort?«

»Jeg ville have givet alt for at se det slagsmål«, sagde Jim, »der bliver aldrig et magen til.«

Nu kom Bickies vrede tilbage. Han sparkede kraftigt ned i græsset.

»Hvad går der af dig, Bickie?« Jeg troede, du var lykkelig over at have givet Hod sådan en omgang, og så ser du ud, som om det var dig, der havde tabt slaget.«

»Det gjorde jeg også på en måde«, sagde Bickie, »jeg måtte lade min madkurv stå, og nu kommer jeg nok til at dø af sult.«

»Vil det sige, at du ikke har fået noget at spise hele dagen? Og det efter et sådant slagsmål? Men vent du bare. Det skal jeg nok ordne!

»Ja, så må du skynde dig, hvis du vil finde mig i live, når du kommer tilbage,« råbte Bickie efter ham.

En halv time senere var Jim tilbage med et dejligt måltid - mælk, æblepie, æbleskiver, smørrebrød og en lille skål med friske jordbær med sukker på. Bickie spiste det hele og følte sig bedre tilpas, end han havde gjort, siden han kørte til Halls farm. Der var fjender i Story County, men der var også gode venner, og han kunne ikke tænke sig, at Hod ville besvære ham mere.

Da det hvide flag gik til tops på farmen, følte Bickie, at nu var han i stand til at møde en hvilken som helst situation, der ville forekomme, mens han var hyrdedreng. Ingen ko ville være i stand til at give ham så meget besvær, som Hod havde gjort i morges, og han havde vel også nok taget sig godt af Hod!

Efter aftensmaden sagde onkel Allen til ham: »Du var længe om at få køerne ud i morges!«

»Ja, det var jeg«, indrømmede Bickie, »jeg havde nogle ubehageligheder på vejen.« Han vendte sig mod tante Mary: »Og jeg har mistet min madkurv, det må du undskylde.«

»Din madkurv er her«, sagde hun, »Allen har bragt den hjem.

»Ja, Bickie. I går aftes kunne jeg se, at Hod ville prøve på at komme i klammeri med dig og Jim. Derfor passede jeg på, da du gik i morges, og jeg så, at Hod var ude på vejen. Jeg var sikker på, han ville standse dig.«

»Så du slagsmålet?«

»Ja, jeg så, at du lagde Hod ned på marken og rullede ham ned i grøften. Jeg stod skjult i majsmarken.«

Bickie holdt op med at tygge på en mundfuld kartoffelmos og sovs og så på onkel Allen.

»Hods far så også slagsmålet«, fortsatte onkel Allen, »han syntes som jeg, at Hod fik lige, hvad han havde fortjent.«

»Men hvorfor vil Hod slås med mig? Jeg har aldrig set ham før og har aldrig gjort ham noget.«

»Han er enebarn og temmelig forkælet. Hans far har tit leget boksning og brydning med ham, og Hod synes selv, han er smart til det. Han går omkring og prøver på at komme op at slås med mindre drenge. Du har lært ham en lektie. Jeg tror ikke, han kommer til at plage dig mere.«

Så forklarede Allen og Mary Hall Bickie, at« han havde lige så megen ret til at færdes på landevejen som selveste præsidenten.

»Det kan godt være, du skulle tage en kæp med dig, og hvis Hod plager dig, så gå lige los på ham først. Landets love beskytter dig, når du færdes på offentlig vej. « Allen bøjede sig over sin risengrød. »Desuden er du vores dreng for tiden, og vi foler, vi har ansvaret for dig.«

De varme dage forsvandt langsomt, en efter en. Nu kendte Bickie rigtig sine køer, og han holdt af dem og nød at have dem omkring sig. De morgener, Jim plejede at komme ned til ham på engen, gik Bickies tanker ofte til hjemmet og mor. Nu havde han snart været her en måned.

Bickie syntes, at køerne lignede mennesker. De havde brug for mad og vand, venlighed og god pasning. Det er jo også det, folk har brug for. Han tænkte på alle de mennesker, han havde plaget - Doug Becker, jordbærmanden, Kane og mange andre. Skal man behandle køer bedre end mennesker? Bestemt ikke! Nu gik det op for Bickie, hvilket fjols han havde været, at han havde kunnet synes, at det var morsomt at lave ballade for folk og drille dem.

Han tænkte på kampen, han havde haft med den gamle so, og hvordan mor havde sagt til ham, at soen var hans lærer. Nu vidste han, at køerne også var lærere, en hel skole med lærere, som hver eneste dag lærte ham noget.

Nu kom den 4. juli (Amerikas nationaldag). Onkel Allen fortalte ham, at de skulle til festen i Marshalltown, og at Bickie skulle blive alene på farmen sammen med Bill, karlen. Det ville

blive en stille dag. Allen og Mary ville først komme sent hjem. Der ville ikke være nogen, der hejste det hvide flag, og drengene måtte selv sørge for aftenmaden.

Bickie tog sin tunge madkurv og gik ud til engen. Allen havde efterladt dem en hel del raketter og andet fyrværkeri. Når det var blevet mørkt i aften, skulle de brænde det af på gårdspladsen.

Bickie spurgte sig selv, hvad mor mon gjorde. Han huskede, hvordan mor ikke kunne lide knaldene af raketterne, men han var sikker på, at John og Tommie ville tage ind til festen i Marshalltown, om det var muligt.

Det var ensomt den dag, for Jim Nelson var taget med sine forældre til festen. Bickie så dog frem til om aftenen, når han og Bill skulle more sig med deres eget fyrværkeri.

Til sidst forsvandt solen næsten bag højene, og Bickie drev køerne ind og traskede hjem.

Huset var tomt og stille. Der var ingen aftenmad, hvad han heller ikke havde ventet. Hvor var Bill? Han løb ud i stalden, hvor tolv køer ventede på at blive fodret og malket.

Det var allerede over malke tid. Allen var altid færdig med at malke, når Bickie kom hjem. Bickie kikkede i den store vandbeholder, og den var tom. Han prøvede at sætte vindmøllen i gang, men vinden var stilnet af, da solen gik ned. Vindmøllen ville ikke pumpe vand op i aften. Det skulle have været gjort i løbet af eftermiddagen. Nu måtte hele besætningen vandes med håndkraft.

Bickie løb tilbage til huset og op til Bills

værelse. Der lå han på sin seng og sov fast. »Vågn op, Bill! Vågn op!« Bickie rystede den større dreng, indtil han gabende satte sig op. »Er det morgen?« mumlede Bill.

»Nej, det er aften, og der er ikke malket, vandbeholderen er tør og vindmøllen standset. «

Bill væltede ned ad trappen, og de gik hen til stalden med malkespandene. Tolv køer, der skulle malkes! Et tre timers job for en mand, halvanden time, hvis de malkede begge to. Bickie var træt. Han havde slidt i det hele dagen. Dette ville onkel Allen ikke synes om, hvis han vidste det.

»Jeg må hellere pumpe vand først«, sagde Bill, da han så den tomme vandbeholder, »koerne vil ikke være lette at malke, hvis de er tørstige.«

Bill pumpede, og Bickie fyldte korn i køernes krybber. Da køerne var færdige med at drikke ved vandtruget, tog han dem tilbage til deres båse og lukkede for dem.

Der ville ikke blive tid til at brænde fyrværkeri af i aften. Heller ikke tid til aftensmad - kalvene skulle fodres og hestene også, svinene skulle have deres æde, hønsene lukkes ind. Der skulle malkes, og mælken skulle også afkøles.

Skønt Bickie kunne se, at Bill arbejdede så hårdt og hurtigt, han kunne, og skønt han vidste, at Bill skammede sig over, at han havde sovet så længe, var han alligevel vred.

Efterhånden som drengene fyldte malkespandene, bar de dem hen og tømte dem i afkøleren, en stor 80 liters tank med dobbelt væg, hvor det kolde vand cirkulerede mellem de to vægge, hvilket gjorde, at mælken ikke blev sur, for fløden var kommet op.

Drengene bar skummet mælk til svinene og noget af den friske mælk til de små kalve. Ingen af drengene sagde et ord.

»Men dog, hvad er dog dette?« Bickie hørte Bills stemme, som kom fra kalvenes indelukke. Han lob hen for at se.

»Hvor er denne gris mon kommet fra?« spurgte Bill. »Se, hvor den skaber sig, løber omkring, som om den ikke vidste, hvor den ville hen. Det ser ud, som var den blind.«

Bickie lob efter en lygte.

»Åh, Bickie, se alle disse ringe!«

Bickie vidste, at man sommetider satte ringe i svinenes næse for at forhindre dem i at grave jorden væk under gærderne og kravle ud, men hvorfor skulle det gøres på sådan en lille gris som denne?

Bickie fangede grisen og holdt den op. De talte fire ringe i næsen, tre i hvert øre og seks i dens hale - seksten ringe i alt.

»Det kan ikke være Allens gris«, sagde Bickie.

»Nej, det er det ikke!« Bill så på den lidende gris. »Allen ville aldrig gøre sådan noget - det ser snarere ud til at være Hod Stones værk.«

»Lad os tage ham over i redskabsskuret og få ringene af.«

Forsigtigt og langsomt tog de to drenge ringene af grisens næse, ører og hale. I kassen med ting til at strigle dyrene fandt Bill en æske med salve, og forsigtigt smurte han noget på alle grisens sår og ømme steder. Så lukkede de grisen ind i en rummelig boks, hvor der var et godt lag halm, og Bickie bragte den noget frisk mælk. Grisen drak og drak, indtil dens sider svulmede op.

»Tror du, ringene er skyld i, at den er blind?« spurgte Bickie.

»Det kan godt være,« sagde Bill, »ringene kan have gjort den så vild, at den er blevet blind.«

Bill løftede den oppustede gris op, og Bickie holdt lygten, medens de undersøgte dens øjne. »Jeg er ved at tro, at med lidt god pleje vil øjnene have det godt igen om en dag eller to.«

»Tror du, at Hod virkelig ville gøre sådan noget?« spurgte Bickie.

»Ja-h, nogen har gjort det. Grisen kan jo ikke selv sætte ringene i. Hod er den mest gemene dreng her omkring, og han har været så gal på Allen, fordi han tog dit parti angående slagsmålet.«

»Nu skal jeg sige dig noget,« Bickie fik en lumsk ide, »lad os vise Allen ringene, når han kommer hjem og fortælle ham, at vi vil melde ham til dyrebeskyttelsesforeningen for grusomhed mod svin.«

Begge drenge lo, og derefter snakkede de sammen, indtil de var færdige med deres pligter. Nu var Bickie klar over, at han aldrig ville fortælle onkel Allen, at Bill havde sovet over sig. Han ville ikke engang tænke mere på det selv.

»Der er to slags mennesker i verden«, sagde Bill, »der er dem, som bringer ulykker og dem, der bringer velsignelse.«

Bickie troede, at han vidste, hvad Bill mente. »Ja, jeg tror, det er sandt. Min mor siger det lidt anderledes. Hun siger, at der er dem, som lever efter den gyldne regel og dem, som ikke gør det.«

Drengene fandt en nyfødt kalv inde hos hestene. En af køerne havde kælvet, og den lille kvie var tumlet ind mellem hestens ben. Den var blevet sparket rundt og væltet omkring, men syntes at være uskadt. Til sidst fik drengene den ind i et aflukke hos moderen, selv om koen viste antipati mod Bickie og forsøgte at stange ham op mod træ skillevæggen. Men da den ikke havde horn, skete der ikke Bickie noget.

Efter den oprivende aften var drengene trætte, alt for trætte til at brænde fyrværkeri af. De drak noget mælk og spiste kold risengrød til.

Da Allen og Mary kom hjem efter midnat, var alt i orden, og drengene sov i deres senge.

Næste morgen fortalte Bill Allen om grisen og den nyfødte kalv. Allen mente også, at grisen havde været offer for Hod Stones grusomhed.

Bickies ko-skole.

Kapitel 6.

Da tante Mary næste morgen gav Bickie hans madkurv, sagde hun: »Der er en stor overraskelse til dig i kurven, men du skal ikke åbne den, før du har fået kvæget ud.«

Bickie skyndte sig alt, hvad han kunne ned til engen. Han spurgte sig selv, hvad det mon kunne være, der var i kurven. Han løftede på den, men den syntes ikke at være tungere end sædvanligt. Da han havde åbnet ledet til indhegningen, og kvæget græssede på engen, lukkede han madkurven op. Og der - øverst oppe - lå et brev fra mor!

Han tog brevet i sine hænder og spurgte sig selv, hvordan tante Mary havde fået det. Så kom han i tanker om, at John og Tommie måske havde set Halls i Marshalltown, og at mor havde beregnet det. Hun havde nok sendt brevet og håbet, det kunne nå frem til Bickie.

Bickie rev konvolutten op og læste:

»Min kære Bickie!

Nu har du allerede været væk en måned, og hvor vi dog savner dig! Men jeg er stolt over at vide, at du trofast passer dit arbejde.

Jeg ved, at du sommetider må føle dig ensom, men nu er du jo ved at vokse op til at blive en mand, og for hver dag der går, kan du bedre møde vanskelighederne.

Jeg kan glæde dig med, at jeg har betalt hr. Kane de sidste dollars for kvien, og han har givet Tommie og Pete tilladelse til at svømme i hans eng.

Glem ikke, at Gud altid er hos dig, og at vi elsker dig og glæder os til, at du kommer hjem igen til september.«

Der stod endnu mere i brevet - fire sider var det, og Bickie læste det om og om igen, samtidig med at han fulgte køerne med øjnene rundt omkring på engen.

Han var overbevist om, at der var ingen andre drenge, der havde så god en mor. Igen kom Bickie til at tænke på sin drøm om at købe en symaskine til hende. Selv med de fem dollars han måtte af med af sin løn, ville der måske, når sommeren var forbi, være nok til en symaskine. Hvor ville mor blive overrasket!

Så kom Jim ned til ham og fortalte alt om festen i Marshalltown, om paraden og fyrværkeriet. »Havde du bare været der, så havde det været fuldkomment.«

»Jo, det ville jeg naturligvis også gerne«, sagde Bickie, »men man må jo passe sit arbejde. Det kommer i første række.«

Bickie løb efter den væmmelige, sorte ko, han kaldte Bæstet og bragte hende tilbage til hjorden.

»Bickie, den ko tilhører Stones, du ved, Hods forældre. «

»Gør den det?« Bickie var helt forpustet. Det kunne jeg have tænkt mig. Tilhører alle disse køer farmerne lige her omkring?«

»De fleste af dem gør det. Der er også et par af vore - den ene du kalder Hummer, og så den røde, der altid prøver på at løbe bort.«

»Sigøjneren«, mindede Bickie ham om.

»Ja, sigøjneren. Vi har aldrig givet dem navne, bare kaldt dem »den røde ko« og »den gule kvie«.

»Nå, så må jeg passe særlig godt på Bæstet.« Bickie lagde sig ned i græsset for at hvile et øjeblik.

»Du skulle give den en omgang klø hver dag.« Jims runde ansigt så bistert ud.

Bickie lo. »Synes du, det ville være rigtigt? Det ville være lige så forkert, som at Hod satte seksten ringe i onkel Allens lille gris. Bæstet kan da ikke gøre for, hvem den tilhører, ved du nok.«

»Kom her, Jim, så skal jeg lære dig, hvordan man fanger jordegern. « Bickie trak et stykke sejl garn op af sin lomme.

Resten af eftermiddagen havde de to drenge travlt med på en gang at vogte kvæg og fange jordegern.

Da det hvide flag viste sig den aften for at kalde Bickie hjem fra hans dag som hyrde-dreng, jagede han kvæget ind i folden og lukkede ledet og gik hjem ad vejen til Edenville.

Han havde kun gået et kort stykke vej, da han så et hesteforspand komme farende imod sig. Hestene var spændt for en let vogn, men Bickie kunne se, at der ikke var nogen kusk på forsædet. Han rev sin skjorte af og sprang hen foran hestene og viftede med skjorten som med et flag. Han vidste, de kunne dreje af uden om ham, men det gjorde de ikke. De sagtnede farten, som om de var oplært til at standse pludseligt. Bickie tog fat i deres bidsler, og de snusede til ham. Så vidste han, at de havde accepteret ham som en ven, og han snakkede til dem og klappede dem nogle få minutter, indtil de var rolige igen. Så gik han hen til vognen og kikkede ned i den. Der fandt han ejeren - fuld. Bickie vendte ham om, og han begyndte at snorke højlydt. Manden måtte være døddrukken.

Bickie tog tømmerne op fra forsmækken og begyndte at køre hestene i samme retning, de var kommet - mod Edenville. Den fulde mand brummede, rejste sig op og støttede sig til Bickie.

»De heste kan vel nok løbe. Du kan tro, de kan fare af sted som en vind. « Han lænede sig frem, greb pishen og gav hestene nogle kraftige slag. Straks for hestene ned ad vejen i dødsensfarligt løb.

Den fulde mand hylede af glæde, og med skraldende latter slog han hestene igen og igen. Til sidst lykkedes det Bickie at vriste pishen ud af hans hånd og kaste den ud af vognen.

Stadig for hestene ned ad vejen mod Edenville, og inden Bickie nåede at få kontrol over dem, kom de til et sving. Vognen susede rundt om hjørnet på to hjul, og den fulde mand tabte balancen og væltede ud over den ene side som en melsæk.

Bickie var stadig ikke i stand til at standse de forskrækkede hestes vanvittige fart. Over sine skuldre kastede han et blik på den mand, som var faldet af. Han havde løftet sig op på albuen, og Bickie kunne se, at han ikke var kommet slemt til skade. Men hvem var han? Hvor boede han?

Lidt efter lidt fik Bickie dog hestene under kontrol.

Bickie, som helt siden han var lille, havde elsket at have med heste at gøre, vidste, at de er klogere, end de fleste tror.

»Nu vil jeg lade dem selv vise mig, hvor de bor.«

Han kørte hestene ind på en åben mark, hvor han kørte rundt nogle gange, og så stillede han vognen, så hestene kunne tage den retning, de selv ville. Han slappede tømmerne og lod dem gå.

De valgte vejen til Edenville.

»Det må være vejen hjemad.«

Ved første vejkryds rejste hestene ørerne og tog vejen mod syd. Lidt længere fremme drejede de ind på en lille jordvej og kom til sidst til en port, der stod åben. De klappede gennem den og spankulerede hen til stalddøren, og der stod de stille.

En kvinde kom løbende ud af huset med en lygte, og Bickie lagde mærke til, at det nu var temmelig mørkt.

»Hvad er der sket med min mand?« Kvinden kom hen til vognen. »Hvor er Zeke? Fortæl mig det!«

Så forklarede Bickie, hvordan det kunne være, at det var ham, der kom kørende med hestene, og hvordan Zeke, eller hvad han nu ellers hed, var faldet af vognen og lå 4-5 kilometer nede ad vejen fra Edenville.

»Jeg er Angie Lager«, sagde hun. »og det er min mands køretøj.«

»Jeg er Bickie Ross, Allen Halls hyrdedreng. Halls er sikkert ængstelige for mig nu. Jeg må af sted med det samme.« Og dermed klatrede han ned fra vognen.

»Tænk ikke på det«, sagde Angie Lader, »min son David og jeg skal nok køre dig hjem. David vil spænde de heste fra, som du kørte med og spænde vore køreheste for en lettere vogn. « Vi skal jo alligevel hente Zeke hjem, og du kommer hurtigere hjem, end hvis du skulle gå til fods. Der er 9-10 kilometer til Allens farm.

Bickie hjalp David med at spænde hestene fra og gnide dem af. De var våde af sved.

»Min far elsker heste«, sagde David, »han synes, de skal have lov til at løbe. Dersom de gerne vil, og vejen er fri, lader han dem fare af sted. Far tror, heste er klogere end deres kuske og kan oplæres til at løbe fornuftigt.«

Bickie opdagede nu en lille æske over krybben. Han greb den og tog et stykke sukker op. »Hvad er det til?«

»Far siger, at der ikke er noget, heste holder mere af end et stykke sukker. Han strigler og børster dem hver aften og gnider dem over ryg og hals, der hvor seletøjet har gnavet, og når han så er færdig, får de et stykke sukker.«

Bickie så rundt i båsene og tænkte, at han aldrig før havde set så ren en stald.

»Far kan ikke døje en snavset stald.« David lagde selv seletøjet på et frisk forspand. »Se det tykke lag af frisk halm. Far siger, at en dag vil han bygge en stor cirkelrund stald med en krybbe i midten. Der skal være otte båse, og hver hest skal have sin egen bås med en dør udadtil, og de skal aldrig bindes - det skal være et slags hesteslot.«

Bickie lagde mærke til, hvor forsigtigt han lagde seletøjet på, og hvor kærligt han behandlede hestene. »Din far må være en meget rar mand.«

»Ja, hvis min fars venner var halvt så gode ved ham, som han er ved sine heste, ville han ikke ligge fuld der ude på vejen.« David så ulykkelig ud i lygtens skin.

Bickie fik så ondt af den mand, som havde en sådan forkærlighed for heste og havde opdraget en søn som David, og som dog ikke kunne modstå fristelsen for alkohol, der gjorde ham ondskabsfuld og ligeglad.

På vejen til Halls kom de til det sted, hvor Zeke Lager var faldet ned af vognen. David og hans mor prøvede at vække ham, men det lykkedes ikke. De dækkede ham til med et tæppe, men da natten var varm, smed han det af sig og lå stadigt snorkende med høj og hæs stemme.

Klokken var over ti, da de kørte ind på Halls gårdsplads. Mary kom løbende ud for at tage imod dem. »Ah, Bickie, vi har været så ængstelige. Hvor har du været?«

Før Bickie kunne nå at svare, løb tante Mary efter et jagtgevær og skød to skud op i luften. Så fortalte hun dem, at eftersøgningsgrupper allerede var ude for at lede efter Bickie, og aftalen var, at når de fandt ham, skulle der skydes to skud af fra et jagtgevær.

»Bill var bange for, at Hod havde såret dig og måske havde trukket dig ind i en majsmark«, sagde tante Mary, »han gik over til dem, og hvis ikke Hods fader havde standset ham, ville han have givet Hod en sådan omgang, som Hod ikke engang havde kunnet forestille sig i drømme.«

»Bill?!« Bickie kunne næsten ikke tro det, tante Mary sagde. Holdt Bill virkelig så meget af ham?

»Ja, men tante Mary, Hod har ikke haft spor at gøre med dette. « Og så fortalte Bickie og fru Lager alt om, hvorfor Bickie kom så sent hjem.

De var knapt færdige, da en af eftersøgnings-grupperne kom med Zeke Lager. En efter en kom også de andre tilbage, indtil alle var samlet i Halls hus. Onkel Allen og tante Mary holdt på, at de skulle blive der allesammen og få noget at spise. Jims mor bragte nybagt æblepie, også tante Mary havde bagt æblepie, og et eller andet sted fra kom der en stor plumkage. Bickie var sikker på, at det var en, tante Mary havde bagt nu i sommer for at have den til »Thanksgiving day«.

Nogle af kvinderne begyndte at »poppe« majs, og alle var glade over, at Bickie var fundet i god behold. Bill holdt sig i nærheden af Bickie hele aftenen, og hver gang Bickie så på ham, smilede han, som om han bar på en hemmelighed.

Zeke Lager nægtede at komme ind i huset. Han var nu vågen og temmelig ædru.

»Jeg hører ikke hjemme blandt anstændige mennesker«, sagde han, »jeg har ulejliget alt for mange gode mennesker i aften.«

Da alle havde fået noget at spise, sang de nogle sange og sluttede med en, som de store evangelister Moody og Sankey havde gjort populær.

Der var niti og ni, som roligt lå i ly fra nød og savn.

Men et man så på bjerget gå langt borte fra fredens havn.«

Den sang trak Zeke Lager ind, og alle tog pænt imod ham, og alle viste ham megen venlighed.

»Jeg er det fortabte får, I synger om«, sagde han.

Bickie vidste, at han aldrig ville glemme tårerne i fru Lagers øjne eller Davids dybe suk, da de gik ud til vognen med Zeke. Zeke Lager, den venligste mand, indtil alkohol gjorde ham helt vanvittig.

Da Bickie kom i seng, kunne han ikke lade være med at tænke på, hvad tante Mary havde fortalt ham - at Bill havde prøvet på at give Hod en omgang prygl.

Nu forstod Bickie, at der var to ting, han havde lært. For det første, at dersom en dreng gør en del gale streger, vil han ofte blive mistænkt for en masse ting, han ikke har gjort. Bare fordi folk kender til det, han har lavet. Nu begyndte Bickie at spørge sig selv, om det virkelig var Hod, der havde sat ringene i onkel Allens gris.

Den anden ting, Bickie havde lært, var, at ved at overholde »den gyldne regel«, ville man vinde venner. Han vidste, at Bill nu var hans gode ven, og at det ville han aldrig være blevet, hvis Bickie havde afslået at hjælpe ham den 4. juli - eller hvis Bickie havde sladret til onkel Allen om Bills skødesløshed den pågældende aften.

Julidagene kom, varmere end nogen sinde; selv nætterne var varme og tunge. På engene var græsset stadig tæt, men ikke så lækkert og rigeligt som for en måned siden. Kvæget blev mere uroligt, og fluerne besværede dem. Bickie måtte hele tiden være på benene for at forhindre dem i at løbe ind i de grønne majsmarker, som stod der så indbydende lige op til engen.

Vandet i dammen, der hvor køerne altid havde kunnet drikke alt det, de ville, var sunket, og Allen var begyndt at få gravet en brønd i nærheden af folden. Bickie ville så gerne se mændene arbejde, men skønt de var nær ved, turde han ikke løbe hen for at se på dem. En dag som denne ville Bæstet i løbet af få minutter få de andre køer med sig ind i majs.

Brøndgraverne arbejdede så hurtigt, de kunne, men indtil den nye brønd ville stå færdig med en vindmølle, måtte køerne slikke fugtigheden af de små mudderpøle, som var tilbage i den hurtigt udtørrede å.

Nu gik det op for Bickie, hvor meget vand 40 køer kan drikke. Et andet arbejde blev nu lagt til hans stadig større pligter - han måtte passe på, at vandtanken aldrig var tom. På de varmeste dage var der ikke altid vind nok til at holde vindmøllen i gang, og så var der ikke anden »kraft« end Bickies muskelkraft.

»Lad mig hjælpe dig, Bickie«, Jim stod ofte og så på det tunge arbejde.

»Nej, du kunne blive syg igen, og hvad skulle jeg så gøre? Så ville din mor måske ikke lade dig komme her ned for at holde mig med selskab, mens jeg vogter køerne.«

Bickie var kun glad for at pumpe og for at løbe, hvis Jim bare var hos ham.

Bickies ko-skole.

Kapitel 7.

Nu var hver dag både slidsom og besværlig. Borte var de dage, da køerne åd fredsommeligt af det grønne græs og drak af dammen ved åen. Det var høsttid. August var varm og tør. Bickie havde et hårdt job og havde travlt hvert eneste minut.

Selv om græsset visnede mere og mere, var der dog steder, hvor køerne fandt føde. Bickie var stolt over de velernærede køer. Somme tider prøvede han at regne ud, hvor mange kilo hjorden havde taget på i løbet af sommeren. Hvis nu hver ko havde taget fem kilo på, ville det blive 200 kilo i alt. Han spurgte også sig selv, hvor mange tons græs de mon havde ædt for at tage så meget på.

Bickie vidste, at når det blev september, ville ejerne komme og hente deres køer, og så ville de bedømme hans arbejde. Var dyrene i god stand, ville de med glæde betale onkel Allen for, at de var blevet passet.

Nelsons havde høstet deres korn, og nu lavet fire, store kornstakke vest for engen. Bickie havde lagt mærke til, hvordan de havde lavet dem, og han var ganske sikker på, at de var godt lavet med rodenden, der vendte udad for at beskytte mod regnen og den tunge ende med kornet ind mod midten. Nelsons var gode farmere ligesom Allens, og ingen af familierne tillod dårligt udført arbejde. Hver gang Bickie tænkte på, hvor strengt hans arbejde var, hjalp det, når han tænkte på, at han arbejdede for en mand, der passede sit arbejde både ude og inde på den allerbedste måde.

Nogle dage så det ud til regnvejr, og skyerne dækkede himmelen. På sådanne dage insisterede tante Mary på, at Bickie skulle tage en regnfrakke og en paraply med, men det var hver gang falsk alarm, og dagene gik uden regn. Græsset blev brunere og brunere og mere og mere vissent. Køerne blev stadig uroligere. Nu måtte brønden tages i brug, så Bickie tilbragte mange timer med at pumpe vand. Tit og ofte længtes han efter at tage tøjet af og plaske i det dejlige, kolde vand i det store vandtrug, men han kunne ikke lade køerne være alene så længe.

Han tænkte på dammen på Kanes eng og, om mon Tommie og Pete nød det dejlige, kolde vand.

Så en dag kom uvejret ganske pludseligt. Mørke skyer kom farende fra nordvest. Lynene for i siksak hen over himmelen, og kraftige vindstød tog fat i paraplyen, krængede den, rykkede den ud af hans hånd og hvirvlede den op i luften, og Bickie så den aldrig mere. Stormen tog til og bragte stærk regn med sig. Køerne vendte hovederne og løb i samme retning som stormen. Bickie for frem og tilbage foran dem, men kunne intet gøre. Han kunne ikke få dem til at vende om. I løbet af få minutter var de inde i majsmarken.

Det så ud, som om køerne var alt for plagede af den piskende regn til, at de tænkte på at bryde sig om at smage på den grønne majs, og da vejret pludselig klarede op, kunne han uden besvær drive dem tilbage til deres egen eng.

Bickie var træt. Han tog sin regnfrakke af, smed den ned på det våde græs og satte sig på den et minut for at trække vejret og nyde den dejlige, kølige luft, som var kommet efter regnen. Så lagde han mærke til røg, der som en tynd spiral snoede sig op i luften. Den kom fra toppen af en af Nelsons kornstakke

Bickie sprang op. Han var klar over, at lynet måtte være slået ned i stakken og havde antændt den helt nede i bunden. Hvis ilden ikke blev kvalt med det samme, ville ikke bare den ene stak, men alle de fire vældige stakke brænde, og en masse værdifuldt korn gå tabt.

Hvad skulle han gøre? Tog han tid til at drive kvæget ind i folden, ville ilden måske tage så stærkt fat, at alle fire stakke ville brænde. Han måtte løbe over til Nelsons hus, så hurtigt han kunne. Han tog et hurtigt overblik over hjorden for at se, hvor Bæstet græssede (den var midt inde i flokken), og så løb han alt, hvad han kunne hen til frugthaven, ind på gårdspladsen og op på den store veranda. Han dundrede på døren.

»Hr. Nelson, Deres kornstak brænder.«

Han kunne se, at Jim og fru Nelson havde hørt ham, så han styrtede tilbage til sit kvæg. De var lige, hvor han havde forladt dem - trætte efter stormen og tilfredse med at græsse i den friske, kølige luft efter regnen.

Endnu før Bickie havde nået at trække vejret roligt igen efter sit raske løb, så han Nelsons styrtede ned mod den brændende stak. Fordi stakkene stod så tæt, at de næsten rørte ved hinanden nede ved jorden, syntes det næsten at være umuligt at redde nogen af dem. Det havde dog regnet nok til, at ydersiderne var våde, og nu blæste det ikke mere. Mændene samlede våde majsstængler og dyngede dem op omkring siderne af de stakke, der ikke var ild i. De løb op til gården og kom tilbage med dækkener og pressenninger, som de spredte ud over de sider, der var mest udsatte, og fra Bickies vandtank hentede de tønder af vand for at gennembløde dem.

Nogle af mændene trak brændende dele væk fra stakken. Hod og hans far kom over med en vogn og hjalp til med at transportere vand. Hele eftermiddagen kæmpede de som rasende, og da solen gik ned, var den stak, lynet var slået ned i, kun en dyngede aske, medens de tre andre var reddet.

Da Bickie lukkede kvæget ind, kom hr. Nelson over til ham. »Bickie, det er nok på grund af dig, at vi har reddet kornet i de tre stakke. Ingen af os kunne have set ilden, og var du ikke løbet over for at fortælle os det, ville alt være brændt.«

»Jeg er så glad, at jeg kunne hjælpe med til at redde de tre,« sagde Bickie, »men det var kedeligt med den ene.«

»Jeg vil så gerne gøre noget for dig, Bickie - give dig penge eller gøre noget andet.«

»Må Jim ikke nok komme ud til mig hver dag, hr. Nelson?« Bickie lukkede ledet, da den sidste ko var kommet ind. »Jim betyder mere for mig end noget andet. De kan nok forstå, at man kan føle sig noget ensom ved den slags arbejde.«

»Jeg skal sørge for, at han kommer hver dag«, sagde hr. Nelson og rakte Bickie sin hånd.

»Du har været meget for Jim, og han er for hver dag blevet mere robust.«

Så gik Bickie over til brandstedet. Han vidste, at han havde set noget stort den dag. Selv om det så umuligt ud for Nelsons folk at besejre ilden, havde de kæmpet og arbejdet med al deres kraft og reddet tre fjerdedele af korn-høsten.

Da Bickie langsomt gik hjemad, tænkte han på, at han også i dag havde lært endnu en lektie i sin skole hos køerne, men dette var uden for pensummet. Mor havde fortalt ham, hvad det ord betød. Det var noget ud over de almindelige fag.

Hjemme fortalte de ham, at andre ildebrande var opstået ved lynnedslag, og Allen Hall havde været ude at hjælpe naboer i to andre retninger, men med mindre held end hos Nelsons.

»Nu er det årstiden, hvor vi kan vente den slags uvejre«, sagde onkel Allen, »dette var ikke en af de værste, fraset at den antændte så mange brande. Kornet var så tørt. Vi kan også få halgstorm, og dersom det skulle ske, må du lede køerne i vindretningen, sådan som du gjorde det i dag. Mary siger, at hun holdt øje med dig, og at ingen kunne have gjort det bedre. Kvæget kan ikke lide hagl, men for heste kan det være dødsensfarligt. Husk det, Bickie.«

Siden de ikke havde haft held med deres første kaninfælde, havde Bickie og Jim været ivrige efter at lave en større og bedre. Arbejdet med at vogte kvæget havde taget så meget af Bickies tid, at de nu var godt inde i august, før de talte om det igen.

»Bickie«, sagde Jim en dag, »måske kunne jeg selv lave en kaninfælde, hvis jeg bare vidste hvordan. Jeg er sikker på, at vi har alt det træ og de søm, der skal til og også det nødvendige værktøj. Kunne du bare komme op til os. Det er en skam, at du må arbejde så meget.«

»Hvis onkel Allen vil give mig lov, kan jeg måske komme en aften, når jeg er færdig med dyrene. Det bliver måske lidt sent, men vi kan arbejde med lyset fra en lygte, hvis du må.«

»Ih! Det var en pragtfuld ide!« Jim klappede i hænderne. »Fortæl mig, hvad jeg skal have parat, så vi ikke spilder tiden.«

»Jeg tror nok, vi kan klare det på en aften«, sagde Bickie.

»Måske kan du blive hos mig om natten. Ville det ikke være sjovt?« Jim blev mere og mere ivrig. »Jeg er sikker på, at onkel Allen vil give dig lov til at komme, hvis du lover ham ikke at lukke køerne ud af folden for sent. Vor gård er jo nær ved. Så behøver du ikke gå så langt.«

Onkel Allen gav sin tilladelse, og den følgende aften lavede to travle drenge den bedste kaninfælde i Story County. Den var fiks og færdig næste morgen, da de satte den ud i den sydlige eng, hvor Bickie kunne holde øje med den, samtidig med at han vogtede kvæget.

De lagde lokkemad i den og gjorde det så iøjnefaldende, at ingen kanin, der bare var lidt sulten, kunne undgå at blive interesseret. Men af en eller anden grund gik kaninerne ikke i den. Bickie forklarede, at på denne tid af året fandt kaninerne rigeligt med føde. »Vent til senere på efteråret, når der ikke er ret meget at æde, så vil de flokkes om at komme ind i fælden. Det skal du se.«

Efter dette tilbragte Bickie ofte natten hos Jim, og de fandt på at sove i en gammel vognkasse i frugthaven. Hver aften satte de fælden op, hvor de, når de kikkede ud, kunne holde øje med den nede i den sydlige eng.

»Jim«, hviskede Bickie, da de en sen aften krøb sammen i vognkassen, »se derhen! Der er nogen henne ved vores fælde.«

»Det er Hod«, sagde Jim med lav stemme. De stirrede begge ud i den månelyste nat. »Hvad tror du, han vil gøre? Ødelægge vores fælde?«

»Vi skulle have skjult den bedre.« Bickie følte vreden stige op i sig. »Vi skulle have været klogere end at sætte den der, hvor Hod kunne se den fra vejen.«

Nu var Hod lige henne ved fælden. Han lagde sig ned på alle fire. Stak han hånden ind i den, eller så han bare ind i den? Det kunne drengene ikke rigtig se.

De så Hod springe op og løbe så hurtigt, som om en vild tiger forfulgte ham. Han standsede et øjeblik, kradsede sig i ansigtet, rev i sin skjorte, og så bøjede han sig, som om han skulle kaste op. Samtidig kom en svag lugt svævende gennem luften.

Bickie og Jim hoppede ud af vognkassen og for af sted hen imod fælden. Men da de kom halvvejs, vendte de om igen. De var nu klar over, at Hod havde overrasket en skunk (stinkdyr) i fælden.

»Det har han rigtig godt af«, sagde Bickie, »men nu er vores fælde ikke mere noget værd. Nu må vi lave en ny.«

Det var let for Bickie at vågne tidligt, medens han og Jim sov i vognkassen, og han var altid oppe før solopgang. Jims mor var også tidligt oppe, så der ventede altid dejlig morgenmad til Bickie på det store bord i køkkenet.

»Har I drenge set nogen luske rundt om laden i nat?« spurgte fru Nelson Bickie om morgenen, medens han spiste sine varme boller med honning.

Bickie huskede, at de havde set nogen, som de mente var Hod ovre ved sydengen. »Nej, vi har ikke set nogen omkring husene, men en eller anden var henne ved vores kaninfælde i sydengen. Vi så ham.«

»Hvornår var det?«

»Det må have været temmelig sent«, Bickie gavede. »Har der været nogen oppe ved laden?«

»Spaden er væk«. Jims mor lagde flere boller på tallerkenen. »En eller anden må have taget den i løbet af natten, for karlen brugte den, efter at det blev mørkt, for at grave en sæk kartofler op, som han ville tage med hjem. Han efterlod den på væggen mod syd, hvor den altid hænger.«

Solen var endnu ikke kommet op over dalens rand, men Bickie vidste, at han skulle skynde sig for ikke at komme for sent til folden. Han spiste hurtigt sin mad og løb ud til ladens syd væg. Der var den tomme krog, hvor spaden havde hængt mellem andre haveredskaber. Bickie snusede. Jo, der var virkelig en svag lugt af skunk, og derfor mente han, at han vidste, hvem der havde taget spaden. Det var sand-synligt, at Hod havde taget den for at grave sit tøj ned.

På engen åbnede han folden, og kvæget puffede og skubbede til hinanden for at komme ud. Græsset var ikke så godt mere. De varme dage havde tørret det. Køerne græssede ikke mere så veltilfredse. Ofte løftede de hovederne, som om de ville prøve, om der i luften var noget bedre at finde end det, de havde at æde på den snart brune eng.

Alle vegne omkring engen stod majsmarkerne grønne og frodige. Den varme, som havde gjort græsset tyndt og brunt, havde fremmet majsens vækst, og mellem de grønne rækker var jorden fugtig. Bickie længtes efter at gemme sig og afkøle sig i de fugtige, mørke »alleer«, som strakte sig gennem markerne. Han vidste, hvordan køerne følte det. Det var selvfølgelig ikke så meget køligheden, de længtes efter som de saftige stilke og de unge skud. Dette, at han kunne forstå dem, gjorde ham endnu mere påpasselig.

Bæstet, den sorte ko med de krumme horn, var usædvanlig urolig i dag. Selv de mere tålmodige i flokken åd af de spredte græspletter, medens de langsomt gik fra sted til sted prøvende først en skråning og så en anden, indtil Bickie ikke vidste sit levende råd, hvordan

han skulle holde sammen på dem. Han kunne knapt få spist sin mad, for hvert eneste minut var der en ko, som forsøgte at bryde ind i majsmarken.

Der var ikke vind nok til at få vindmøllen til at løbe rundt, så Bickie måtte selv med håndkraft fylde tanken. Det var kun nogle få af kørerne, som var vilde efter vand; de andre havde ingen interesse i at drikke, men var fast besluttede på at bryde ind på forbuden grund.

Bickie spurgte sig selv, hvordan han nogensinde havde kunnet tro, at det var et let arbejde at være vogterdreng. Hvert øjeblik måtte han forlade pumpen for at jage nogle uregerlige køer tilbage til hjorden.

Da han lige efter middag så Jim komme ned mod engen, blev han mere glad for at se ham end nogen sinde før.

»Oh, Jim, jeg er så glad, at du kommer! Disse uregerlige køer har været lige ved at gøre mig tosset i formiddags. Jeg har knapt kunnet få spist min mad eller pumpet vand. De er alle sammen, som om den onde var faret i dem ligesom i svinehjorden i Bibelen«.

Bickie pumpede med voldsomme tag, der sendte en stadig strøm af vand ned i truget.

»Jeg skal nok hjælpe dig! Så bliver det lettere.« Jim tog en kæp og drev Bæstet tilbage til, hvor hun hørte til.

Bickies ko-skole.

Kapitel 8.

Eftersom eftermiddagen gik, blev kørerne roligere, og flere af dem lagde sig ned. Taknemmelig for anledningen til at slappe af nogle minutter lagde Bickie sig ned på maven i græsset, og Jim satte sig ved siden af ham.

»Hvad skal vi gøre ved den kaninfælde?« spurgte Jim, hvor længe vil lugten af skunken vare ved?«

»Ja, vi kan i hvert fald ikke gøre noget den første uge«, sagde Bickie, »vi kan måske ikke engang komme i nærheden af den i dag.«

»Tror du, vi bliver nødt til at lave en ny?« Jim rynkede panden. »Den dumme Hod Stone!

»Du må ikke bebrejde Hod for, at der var en skunk i fælden, « sagde Bickie, »vi bør være taknemmelige for, at det var ham, der opdagede den og ikke os.«

Så hørte drengene skramlen af en vogn, og da de så hen ad vejen, så de en let arbejdsvogn nærme sig en bro over et lille vandløb.

»Er det ikke Hod Stone?« spurgte Bickie og satte sig op.

»Det ligner ham godt nok. « Jim skyggede for øjnene og stirrede på vognen. »Det er virkelig Hod - det ser ud, som om han sover, eller hvad der nu er i vejen.«

Bickie sprang op. Han kunne se, at Hod var faldet fra sædet ned i vognen med hatten ned over øjnene. Tømmerne hang slappe over forsmækken. »Hvorfor mon han sover midt om dagen?«

Jim svarede ikke på Bickies spørgsmål. »Se!« han pegede, »den skimlede hest på denne side er en plag - to år gammel. Jeg gætter på, at det er første gang, den har seletøj på - og Bickie! Der er læs på vognen.« Nu nærmede vognen sig broen, og begge drengen kunne se den unge hest vige tilbage for rækværket. Plagen trak den ældre hest væk fra vejen.

Bickie og Jim løb begge to, men før de nåede frem, var vognen væltet ned i den dybe grøft ved siden af broen. Hod var faldet ud samtidig med de sække havre, han havde transporteret.

Så snart Bickie så Hod kravle uskadt op, råbte han til Jim: »Giv ham en håndsækning, Jim! Jeg kommer straks tilbage.«

Bickie vidste, at han ikke kunne forlade sine urolige dyr. Det ville kun dreje sig om minutter, før de var inde i en af majsmarkerne. Han løb tilbage og gennede dem ind i folden. Han var sikker på, at det ville onkel Allen ikke misbillige, når han fik at vide, hvorfor han gjorde det.

Da alle køerne var vel inde i folden og ledet lukket, løb Bickie tilbage til Jim og den væltede vogn. De fleste af de 24 50 pounds sække havre lå i grøften. Nogle få af dem lå halvt indeni og halvt udenfor vognkassen.

Den ældre hest var standset brat, da vognen væltede, og havde på den måde forhindret plagen i at løbe løbsk. Bickie spændte hestene fra og bandt dem ved gærdet.

»Har du et tov eller en lænke?« spurgte Jim den forvirrede Hod, som stod og stirrede på de tabte sække havre, som om han tænkte, det måtte være en ond drøm. Han så på de to drenge, som var kommet for at hjælpe ham, men sagde ikke et ord. Så hentede han en kæde under vognsædet og rakte Jim den.

»Du bliver nødt til at hjælpe os, Hod«, sagde Bickie. Hvis vi tager fat alle tre, kan vi rette vognen op og få læsset igen, men vi må være alle tre om det.«

Hod, som var større og stærkere end de to mindre drenge, syntes til sidst at være blevet klar over, at Bickie og Jim ville hjælpe ham. Drengen fæstnede den lange kæde til vogntrinnet på den side, der vendte ned mod jorden. Så forte de den op over vognkassen og spændte den ældre hest til kæden ved hjælp af svingelen.

Hod ledede hesten, da den skulle trække vognen tilbage på hjulene. Bickie og Jim var ved hver sin ende af vognkassen og løftede en lille smule. Ved at skubbe lidt her og trække lidt der fik de vognen tilbage på den lige vej og spændte hesten fra lænken.

Hod slog bagsmækken ned og rakte ned for at tage sækkene, drengene slæbte hen til ham. Det var ikke noget hårdt arbejde – havre sækkene var lette. De vejede ikke mere end godt 25 kg stykket. To af sækkene var gået i stykker, men tre par hænder samlede det spildte korn op og lagde det i sækkene igen, så tabet var kun ringe.

Nu var vognen rettet op og læsset, og Jim og Bickie hjalp Hod med at spænde for igen. Hod satte sig igen på kuskesædet, parat til at køre hjemad, hvortil drengene mente, han skulle bringe havren. Han havde indtil nu ikke sagt et eneste ord! Der var et ængsteligt blik i hans øjne, medens han stirrede ned på drengene, som havde hjulpet ham. Han åbnede munden, men der kom ikke en lyd, kun en hæs hosten. Så råbte han »hyp hyp« til hestene og kørte uden at se sig tilbage.

»Nå, hvad synes du nu?« sagde Jim, medens de skyndte sig tilbage til folden for at slippe køerne ud på engen igen. »Han kunne da i det mindste have sagt »Tak«.«

»Køerne har nu været lukket inde godt og vel en time«, sagde Bickie, medens han åbnede ledet. »Jeg vædder på, at tante Mary lige nu ser på os med sin kikkert.«

Hjorden spredte sig ud over engen. Om køerne nu troede, at de var blevet straffet for deres dårlige opførsel om formiddagen, var der ingen, som kunne sige, men Bickie syntes, at de opførte sig, som om de fortrød deres uregerlighed og nu ville være gode og medgørlige resten af dagen. De lavede ikke flere ulykker, og drengene satte sig ned på græsset og talte om Hod.

»Jeg tror, jeg har fundet ud af, hvorfor han var faldet i søvn på vognen«, sagde Bickie. »Han har ikke fået megen søvn sidste nat. Det kan han ikke have fået, for det var temmelig sent, da han kom op at slås med skunken i vores fælde. Det må næsten være blevet morgen, før han kom af med den værste stank og fik gravet sit tøj ned.«

»Hvordan ved du, at han har gravet sit tøj ned?« spurgte Jim.

»Jo, ser du, jeg mødte engang en skunk under vores veranda, og jeg gravede mit tøj ned og har endnu ikke gravet det op.«

»Det havde jeg aldrig kunnet finde på af mig selv.« Jim lå fladt på maven med hånden under kinden. »Jeg ville blot have taget det af og smidt det væk.«

»Jeg skal også fortælle dig noget mere«, sagde Bickie. »Hods forældre ved ikke noget om, at han gik så sent omkring sidste nat. Havde de vidst det, havde hans far snarere sendt ham i seng end at sende ham af sted for at hente havre med en plag for vognen.«

»Bickie, du er den mærkeligste knægt, jeg nogen sinde har truffet. Jeg har været sammen med dig hele tiden. Jeg sov sammen med dig sidste nat og har været her hele eftermiddagen, men jeg vidste ikke noget om alt dette.«

Bickie lo og fortalte så om den forsvundne spade. »Og lagde du ikke mærke til, at Hod havde helt andet tøj på i dag? Selv hans hat var en anden end den, han plejer at have på.«

»Nej, det så jeg ikke«, sagde Jim, men det forekommer mig, at havren heller ikke lugtede godt.«

Så lo drengene sådan, at de kører, som lå i græsset ved siden af dem, rejste sig op og gik væk.

»Jeg håber, han bringer spaden tilbage. Vi bruger den meget.«

Den aften hejsede tante Mary ikke det hvide flag, før solen allerede var helt nede ved randen af de vestlige høje. Bickie var klar over, at det var, fordi køerne havde græsset en time mindre, eftersom de var blevet lukket inde.

»Hvad skete der, Bickie?« spurgte onkel Allen, medens de gik ind i gårdens køkken.

»Hvorfor lukkede du kvæget ind midt på eftermiddagen?«

Så fortalte Bickie ham om Hods uheld, og hvordan Jim og han selv havde hjulpet ham til at komme hjemad igen.

»Nå, sådan«, onkel Allen klappede hans kind. »Var Hod taknemmelig for jeres hjælp? Jeg mener - sagde han tak?«

»Ved du hvad, det er det mærkelige. Han sagde ikke noget - ikke et ord. En hel time hjalp vi ham, og han ikke så meget som åbnede munden.«

Det ligner ham! « Onkel Allen trak sin stol frem. »Jeg er ved at tro, du må være sulten efter sådan en dag, du har haft. Du gjorde det rigtige, Bickie, det behøver jeg ikke fortælle dig. Vi må tit og ofte gøre det, som er rigtigt, selv om ingen påskønner os for det.«

Bickie lo. »Jeg er så sulten, at jeg kunne spise en kogt ugle.«

»Nå, nå,« sagde tante Mary og satte et fad med låg på bordet. »Det er nu ikke en kogt ugle, men gratinerede nudler og æblepie. Kunne du tænkte dig at få en hel æblepie for dig selv?«

»Ja, tante Mary, det vil jeg hellere end gerne, men jeg tror nok, at jeg hellere må lade være.« Bickie vaskede sig ved håndvasken, tørrede ansigtet og hænderne og gled ind på sin plads ved bordet ved siden af Bill. »Jo, ser du, mor lod mig en gang få lov til at spise en hel hyldebærpie helt alene. Det gik ikke så godt. Jeg bryder mig stadig ikke om hyldebærpie.« (Lavet af en særlig slags amerikansk hyld.)

Bickie havde sovet godt næsten hver eneste nat. De lange dage i fri luft med sol og blæst og uafbrudt løben for at holde sammen på flokken, gav ham en vældig appetit, så han som regel faldt om i sengen og sov fast hele natten.

I aften kunne han ikke sove. Han tænkte hele tiden på alle de ting, Hod havde gjort, og særligt på hvor utaknemmelig han havde vist sig, da Jim og han havde forladt køerne for at komme ham til hjælp i eftermiddags. Han prøvede også på at sætte sig i Hods sted. Hvordan mon han selv ville føle, hvis han havde været Hod! Mon Hod nogen sinde følte sig ensom? Han huskede ikke nogen sinde at have set Hod sammen med andre drenge. Onkel Allen havde fortalt, at han var enebarn, så han havde hverken brødre eller søstre.

Så tænkte han på køerne. Hvor umulige de havde været hele formiddagen, og hvordan han næsten havde slidt benene af sig for at holde dem væk fra majsmarkerne. Han tænkte, at han slet ikke blev gal på køerne, som han plejede at blive på den gamle so derhjemme. Han kastede sig omkring og vendte den kolde side af puden opad. Han tænkte, at det var nok, fordi han var blevet større. Køerne havde lært ham noget.

Han prøvede så at sætte det, han havde lært, sammen i en sætning, men det bedste, han kunne få det til, var ikke helt godt:

»Alle dyr og mennesker er somme tider umedgørlige (mig selv iberegnet). Vi burde være tålmodige med dem og behandle dem venligt, og ikke hade dem eller blive vrede.«

Det var slet ikke, som mor ville have sagt det - eller Sam Drake - hans yndlingslærer derhjemme i State Center. Medens han tænkte på det, faldt han i søvn.

Da Bickie den næste morgen kom ud på engen og skulle åbne folden, fandt han en lille pakke, indpakket i papir fra slagteren, og fæstnet til låsen på ledet.

Han stod og så på den et øjeblik, tog den så i hånden og opdagede, at der var skrevet på den: »Til Bickie.«

Han løste sejl garnet og åbnede pakken. Det var en fin lommekniv. Bickie åbnede de to blade og spurgte sig selv, hvem der mon havde givet ham den. Det måtte være Jim. Han

puttede kniven i lommen og spurgte sig selv, hvornår Jim mon havde sneget sig her ned og hængt den på ledet.

Han huskede, at Jim så tit havde villet, de skulle spille med knive, men det havde de aldrig kunnet, fordi de ikke havde en lommekniv med to blade. Jo, det måtte være Jim. Han kunne let have gjort det i aftes eller nu til morgen.

Bickie ledede kvæget ud, hvor de skulle græsse og lagde straks mærke til, at de ville blive lige så rastløse og vanskelige at holde styr på som i går morges.

Vandtruget var tomt, og han fyldte det så hurtigt som muligt mellem de gange, han måtte både råbe og løbe efter køerne for at holde styr på dem.

Ved 10-tiden den morgen så han et tærskværk komme langsomt ned ad vejen fra Edenville. Det drejede ind på Nelsons mark, hvor de tre store kornstakke stod - de tre, som var blevet reddet, da lynet slog ned.

Der var ikke noget, Bickie hellere ville have gjort end at løbe derover for at se, hvad mændene lavede. Det var altid betagende at se det store lokomobil og alle de mærkelige ting på tærskværket, selv lyden, de frembragte, fortryllede ham.

Det øjeblik, Bickie havde set over mod tærskværket ved siden af kornstakkene, havde Bæstet benyttet til at stikke væk fra hjorden i retning af majsmarken. Bickie løb efter den, og

1 det var lige ved, at han havde tabt kapløbet. Da han kom tilbage, kunne han næsten ikke få vejret.

Den dag sad Bickie ikke ned og spiste sin mad. Han spiste, medens han løb. Hvert øjeblik så han over mod Nelsons farm og håbede, at Jim ville komme ned ad bakken ved frugthaven, men Jim kom ikke. Bickie tænkte, at fordi de havde folk til at tærske, havde Jim måske noget, han skulle hjælpe til med hjemme, men det var den længste og mest ensomme dag, Bickie havde haft i flere uger.

Tærkefolkene var begyndt at arbejde, men de holdt tidligt op, og da det var blevet så sent, at det hvide flag gik op for at kalde Bickie hjem, var han helt alene på den store eng. Medens han jagede køerne ind i folden, så han en vogn komme ned ad vejen og var klar over, at manden i vognen var Zeke Lager - og at han var i vanskeligheder.

Først troede han, at han var fuld igen, men da han kom nærmere, så han, at det ene hjul havde mistet ringen. Noget af fælgen var faldet ud, og hjulet løb rundt på spidserne af egerne.

»Kan jeg hjælpe Dem?« spurgte Bickie, da han kom hen til det sted, hvor Zeke var standset.

»Ja, jeg må have tabt ringen et eller andet sted på vejen her bagude. Når du alligevel skal den vej, vil du så ikke se, om du kan finde den og lægge den så langt fra vejen, at en hest ikke træder i den. Den kunne let springe op og skade dyret alvorligt.

Bickie hjalp Zeke med at spænde hestene fra. Medens Zeke lod vognen blive der, sprang han op på den ene af hestene, ledede den anden ved siden af sig og red i retning af sit hjem.

Bickie gik langsomt hen mod Halls farm. Da han havde gået nogle hundrede meter, fandt han hjulringen og stykker af fælgen. Han samlede dem op og gik tilbage til Zeke Lagers vogn med dem. Der satte han hjulet sammen igen og satte ringen på plads ved hjælp af en hammer, der lå i vognen.

Han kom for sent hjem til aftensmaden, men da han forklarede Halls hvorfor, var de enige med ham i, at det var godt, Zeke ikke havde været fuld, for så kunne der være sket en alvorlig ulykke.

Den næste morgen på vej til sit arbejde, gik Bickie forbi vognen og så da, at vognstangen og flere andre ting manglede. Han så efter i vogn-kassen og fandt, at også hammeren var væk.

Bickies ko-skole.

Kapitel 9.

De folk, der arbejdede med tærskningen i Halls nabolag, var i vanskeligheder. Det havde været en meget tør årstid, og der var ikke vand nok til de otte hesteforspand, der var nødvendige for at trække deres remedier. Der var vandmangel i hele Story County. Om foråret var der faldet meget lidt regn og om vinteren kun lidt sne. De fleste vandløb og brønde var udtørrede.

Men den nye brønd, som Hall havde fået lavet på engen, gav en stadig strøm af rent, koldt vand, nok til de 40 køer og mere til. Allen Hall gav tærskværkets ejer lov til at tage to tankfulde vand to gange om ugen - en om tirsdagen og en om torsdagen.

Nu måtte Bickie passe på, at hans dyr havde fået at drikke, og at han altid havde en tankfuld i reserve, før tankvognen kom. Den første tirsdag var Bickie lige blevet færdig med at fylde den store vandtank, da tankvognen kørte op foran brønden. Det var Hod Stone, som kørte den. Bickie smuttede væk fra brønden og hen til køerne. Han ville ikke have nogen ubehageligheder med Hod.

Om aftenen fortalte onkel Allen Bickie, at Hod var blevet lejet til at køre vognen med vandtanken, og at han ville komme regelmæssigt for at hente vand. Næste morgen fortalte Bickie det til Jim.

»Så du ser, Jim«, sagde Bickie til sin ven, »Jeg vil være glad, om du vil være her, de dage Hod kommer efter vand. Han vil ikke være så tilbøjelig til at slå, når vi er to.«

»Jeg tror nu ikke, at Hod bryder sig om at slå med dig mere, Bickie,« sagde Jim og lo, »jeg tror ikke, han bryder sig om, at du tygger på hans tommelfinger mere.«

»Det er lige meget. Når du ser tankvognen køre her ned efter vand, vil jeg så gerne, at du løber herved, så hurtigt du kan.«

Om torsdagen kom Jim tidligt, og de to drenge havde meget at snakke om. De talte også om lommekniven, som Bickie havde fundet på ledet ind til folden. »Det var ikke mig, der hængte den der«, sagde Jim, »Jeg har aldrig set den kniv før. Den ser ud til at være helt ny.«

»Hvor kan den være kommet fra?« Bickie holdt den blanke kniv i sin hånd og betragtede den. »Nogen må jo have hængt den der.«

»Ved du, hvad jeg tror! Onkel Allen har nok villet overraske dig, og så har han fået Bill til at løbe her over og hænge den der.«

»Tror du virkelig, han har gjort det? Ville det ikke have været mere rimeligt, om han havde lagt den i min seng eller på bordet ved min tallerken?«

»Nå ja, Bickie. Vi ved ikke, hvor den er kommet fra, men det er en fin kniv, og nu kan vi »spille kniv« med den.«

Køerne var urolige, så der blev ikke tid til at lege. De snakkede også om, hvad der kunne være sket med de ting, der manglede i Zeke Lagers vogn.

»Jeg er sikker på, at Hod har taget dem«, sagde Jim, »hvem ellers kan have fundet dem?«

»Ja, det tror jeg også. Bare jeg havde set Zeke Lager, da han hentede vognen. Jeg tænker nok, at han ville have sagt noget til en af os. Jeg håber ikke, at han tror, vi tog dem, gør du?«

»Nej selvfølgelig ikke, men han kender Hod.«

Eftermiddagen var lummer, og mørke skyer begyndte at trække sammen i horisonten. Da Hod kom kørende op mod brønden med fem pragtfulde heste spændt for den tunge tankvogn, holdt både Jim og Bickie øje med ham i sikker afstand.

Medens de så efter ham, kom skyerne farende, og det blev mørkt. Hod løftede den store slange, som skulle sænkes ned i brønden for at pumpe vand op i tanken.

Før han nåede at åbne brønden og få skubbet slangen ned, for et skarpt lyn hen over himmelen, og et tordenskrald kløvede luften. Skyerne ligesom kastedes frem og tilbage, og en kold vind piskede regnen ind i drengenes ansigter.

Nu kom lynene i siksak hen over himmelen, og tordenbragene rullede. De så, at Hod lod slangen falde og hoppe op i luften som en forskræmt kanin. Så stormede han op ad bakken mod Nelsons frugthave hurtigt som det lyn, han løb væk fra.

Haglene begyndte nu at piske ned. De skarpe iskugler faldt nådeløst på hestenes rygge.

»Pas på køerne«, skreg Bickie til Jim, og han så ham løbe hen til hjorden, som havde samlet sig i en tæt klump.

Bickie måtte bruge alle sine kræfter for at nå den slingrende tankvogn og få sig hejset op. Da han var krøbet frem til kuskeseadet, sprang hestene i vild flugt tværs over engen.

Tømmerne var viklet rundt omkring piske holderen, lige der hvor Hod havde efterladt dem. Bickie løsnede dem med hurtige fingre.

Bickie elskede heste og forstod sig på dem, og han havde kørt dem, lige siden han var stor nok til at holde tømmerne. Han vidste, at der var intet håb om at standse dem. Han var klar over, at haglene både forskrækkede dem og gjorde dem ondt. Han kørte i samme retning som stormen, ledte dem ned, hvor han syd for folden kunne køre lige ud. Han kunne ikke tage nogen vejsving eller køre ind i noget gærde. Bickie vidste, hvor han ikke skulle køre.

Samtidigt med at haglene drev hestene til vanvid, ramte de også Bickie og gennemborede hans tynde arbejdsskjorte. Lidt efter lidt strammede han tømmerne, og da stormen pludselig stilnede af, havde han kontrol over hestene.

De mørke skyer forsvandt, den blå himmel kom igen, blæsten blev til en varm brise, og igen skinnede solen.

Bickie vendte hestene om og kørte tilbage til engen. Han så køerne, der græssede fredsommeligt, mens Jim gik frem og tilbage mellem dem.

»Dette er vel nok løjer«, råbte Bickie til Jim, medens han kørte den tunge vogn hen imod Nelsons farm.

Hvor mon tærsefolkene arbejdede? De var færdige med Nelsons mark mod vest. Hvor var hestenes og vognens ejer, og hvor var Hod? En gruppe mænd stod sammen i Nelsons lade, og der kørte Bickie hen.

»Ah, Gud ske lov!« sagde en af mændene og kom ud for at tage hestene.

»Hvad er det, du gør ved hestene og tank-vognen?« Onkel Allen tog ham i armen, da han kom ned fra vognen.

Bickie begyndte at forklare. Da så han en fremmed i gruppen - nej, det var ikke en fremmed. Det var Sam Drake, manden der havde været hans lærer. Sam Drake trådte frem, og en far havde ikke kunnet omfavnet sin søn med større kærlighed, end han gjorde det.

»Bickie, Bickie Ross, hvor er det dejligt at se dig. Den samme gamle Bickie, men meget større og mere solbrændt. Man har fortalt mig, at du vogter køer i sommer, men jeg synes, det ser nærmere ud til, at du passer heste.«

Nu kom alle mændene frem. Hvor var Hod? Det var det, de alle spurgte om. Da man blev klar over, at han ikke var der, og at han var rømmet fra hestene og vognen, kom mændene med mange forskellige udtalelser. Forræder, kryster og andre lignende udtryk blev brugt om den fraværende Hod.

Bickie stod lige ved siden af Sam Drake.

»Hvordan kan det være, at De er her i dag?« spurgte han.

»Jo ser du, Bickie. I går var jeg i State Center, og der så jeg din mor i butikken. Hun fortalte mig, at du var ude hos Allen Hall, og hun bad mig undersøge, hvordan det går dig. Hun vidste, at jeg skulle besøge Allen og Mary.«

»Så De Tommie?«

»Nej, ikke i går. Din mor sagde, at Tommie var ude at svømme med nogle kammerater.«

»Hvor dejligt for Tommie.« Så kom Bickie i tanke om, at han skulle vogte køer, indtil frosten kom. Og så var der ikke mere svømning.

Han vendte sig igen mod sin gamle lærer: »Underviser De stadig?«

»Nej, Bickie, nu arbejder jeg for et forsikringsselskab, og det er derfor jeg er kommet her til Story County. I morgen skal jeg holde foredrag for en gruppe repræsentanter om vellykket salgsteknik, og jeg vil meget gerne have den gamle bør, du har på. Vil du sælge den for en dollar?«

Bickie rev den gamle, lasede filthat af og så på den. »Hvad gavn kan De have af den?« Han så på Sam Drakes fine hat.

»Det skal jeg sige dig, Bickie. Jeg vil bruge den til at illustrere, at man ikke kan bedømme folk efter det tøj, de har på. Det vil blive et af punkterne i min tale.«

»Tag den!« Han skubbede den slidte hat hen imod Sam Drake. »Den er Deres! Men De er ikke i stand til at løbe hurtigt nok til at betale mig en rød cent for den.«

Efterhånden havde endnu flere mænd sluttet sig til gruppen ved ladedøren. En af dem sagde: »Hr. Drake, jeg er ejer af tærskværket og tankvognen, og disse heste er også mine. Dersom Deres skoleundervisning har oplært unge mennesker som denne dreng, så tror jeg, det er en fejltagelse, at De har forladt skolegerningen for at undervise forsikringsagenter.«

De lo alle sammen og klappede Sam Drake på skulderen. Men ejeren af tærskværket var ikke færdig endnu. »I kan alle sammen se, at denne unge mand har sparet mig mange hundrede dollars for skader, der ville være sket, om han ikke havde været kvik og modig. Jeg vil gerne her på stedet belønne ham med ti Dollars. Vil du lade mig gøre det, Allen?«

Onkel Allen nikkede, og manden lagde ti sølvdollarsstykker i Bickies hånd. Alle mændene kastede deres hatte op i luften og gav hyrdedrengen Bickie Ross et tredobbelt hurra.

Bickie blev kun et øjeblik. Han havde set noget røre sig ganske svagt i den nærmeste krybbe. Han spurgte sig selv, hvad det mon var, som fik høet til at bevæge sig op og ned på den måde.

Så løb han ned på engen til Jim.

»Jeg er ked af, Jim, at det tog længere tid, end jeg havde troet.«

»Bickie, hvor skulle jeg have ønsket, du kunne have set, hvad du lignede, da du klatrede oven på tankvognen, medens hestene lob som gale. Og der stod du og holdt tømmerne som en stor general. Jeg glemmer det aldrig, Bickie, så længe jeg lever.«

Jim fortalte så om, hvor skuffet han havde været, fordi han ikke havde set slagsmålet med Hod. »Men dette var endnu bedre - bedre end alt andet. Der er ikke noget, der kan sammenlignes ved dette.«

Drengene lå på det varme, fugtige græs, og Bickie fortalte Jim om alt det, der var sket ved laden og viste ham de ti dollars stykker. »Jeg synes, du skal have halvdelen af dem.« Bickie begyndte at fordele dem. »Det ville ikke have været godt, om køerne var gået væk, medens jeg bragte køretøjet tilbage.«

»Nej, Bickie, jeg vil ikke have en cent. Det kan du ikke få mig til. Det ville ødelægge al den fornøjelse, jeg har haft i dag.«

Så begyndte de at tale om Hod. »Ved du hvad, Jim, jeg tror, jeg kunne have besvaret spørgsmålet om, hvor Hod var gået hen. Jeg kunne have fortalt dem, at han skjulte sig et par meter fra, hvor de var, og at han hørte hvert ord, de sagde.«

»Hvorfor sagde du det ikke til dem, Bickie? Hvorfor lod du dem ikke trække den feje hund ud og give ham, hvad han fortjente?«

Et øjeblik var Bickie tavs, så sagde han: »Jeg tror, det var bedst sådan. «

»Nå, men hvor var han?«

»Under dobbeltkrybberne lige ved døren i jeres lade. Han havde trukket høet op omkring sig, men jeg kunne se ham derfra, hvor jeg stod - lige udenfor døren. Høet bevægede sig lidt op - sådan!« Bickie viste med hænderne hvordan. »Først troede jeg, det var en mus eller en rotte, men ingen rotte, selv ikke en kat, kunne have fået høet til at bevæge sig, som det gjorde.«

»Jeg er sikker på, det må have været Hod«, sagde Jim, »jeg synes alligevel, du skulle have fortalt dem alle sammen, hvor han gemte sig. Han trænger til en god omgang klø.«

Bickie stod op for at drive Bæstet tilbage til hjorden, og da han kom tilbage, sagde han: »Ved du hvad, Jim? Jeg tror, vi er for hårde ved Hod. Mange mennesker bliver forfærdelig bange i tordenvejr. Jeg tror ikke, de kan gøre for det. De bliver faktisk tossede eller noget i den retning.«

»Nå, mænd bærer sig nu ikke sådan ad. Små drenge kan blive bange og rende deres vej, men det har jeg aldrig set en mand gøre.«

»Da jeg var lille, plejede jeg også at være lidt bange for lynet,« sagde Bickie, »men morplejede at sige til mig, at jeg ikke skulle være bange, for det var bare Guds vogne, som kørte hen over himmelen.«

»Det troede du da ikke, gjorde du vel?«

»Nej, jeg tror slet ikke, der er vogne på himmelen, men jeg er ikke bange mere. Jeg nød det i dag, men jeg tror, jeg har fået mærker af haglene.«

»Vend dig om, og lad mig se!« Jim lod sin hånd glide ned ad Bickies ryg og trak hans skjorte op for at se efter. »Du store verden! Du ser ud, som om du havde skoldkopper.«

Begge drengene lo, og Bickie sagde: »Jeg er sikker på, at det, som Hod har, gør meget mere ondt.«

Da Bickie den aften kom ind på Halls gårds-plads, blev han forbavset over at se flere køretøjer med hestene bundet forskellige steder.

Halls havde nok selskab, tænkte han; men hvorfor mon tante Mary ikke havde fortalt ham noget om det?

Bickie gik, som han plejede, rundt om huset til køkkenet. Tante Mary tog imod ham ved døren. Hun var fint pyntet i en smuk, lilla kjole og et fint, hvidt forklæde med flæser. Hun tog ham i armen og førte ham hen til dagligstuedøren. Han så ind.

Stuen var fuld af mennesker, og da Bickie kom ind, begyndte de alle sammen at klappe. Bickie blev helt fortumlet. Han så sig omkring i stuen og genkendte familierne, Zeke Lager og Nelsons. Bill var klædt i sit fineste tøj. Der var også flere af tærsefolkene, Sam Drake og andre familier fra Halls nabofarme.

Sam Drake gik hen og lagde sin arm omkring Bickie og sagde: »Min dreng! Du har glemt, at det er din fødselsdag i dag. Alle er vi her for at ønske dig til lykke. Du har haft nogle bevægede dage den sidste tid, og du har arbejdet hårdt, men vi er alle enige om, at du har gjort det godt - for en elleveårs dreng!«

Alle havde været stille, medens Sam Drake talte, men nu klappede de alle sammen igen, og Sam Drake fortsatte sin tale: »Alle de, der er her, er dine venner, Bickie. Du har mange venner her i Story County. Mange flere, end du selv er klar over, har lagt mærke til dig, medens du vogtede dine køer ude på engen, og de synes, du har gjort det godt.«

»Før næste nummer på programmet begynder, vil jeg lige advare dig imod at tro, at den største tilfredsstillelse kommer af det, folk giver dig i taknemmelighed. Den største belønning vil altid være den indre stemme, dybt inde i dig, som siger, at du har gjort det rigtige, og at Gud er tilfreds med dig.«

»Og så, tante Mary, vil jeg overlade Bickie til dig.«

»Tante Mary vinkede til Bickie om at følge med sig ud til køkkenbordet. Alle gæsterne stimlede smilende sammen i køkkenet. En dug var blevet lagt over »noget« på bordet. Det så ud, som var der en masse uformelige ting, og Bickie spurgte sig selv, hvad der dog kunne være under den dug. Han var stadig alt for forvirret og forfjamsket til helt at forstå, hvad der skete.

»Der er nogle gaver til dig under dugen«, sagde tante Mary. »For nogle dage siden sendte vi en liste til dine venner over ting, som vi tænkte, du gerne ville have, og som du trænger til. De så listen igennem og satte kryds ved de ting, de ville forære dig.«

Hun trak dugen bort og afslørede en hel dyng pakker.

Så afbrød Sam Drake. »Må jeg have den glæde at komme med den første og bedste gave? Jeg har hentet den i State Center i dag. Den er i en stor kasse under bordet. Gæt nu, Bickie, hvad der er i kassen!«

Bickie var så oprømt, at han knapt nok vidste, hvor han skulle vende eller dreje sig. Han kikkede under bordet, og rigtig nok, der var en stor kasse.

»Det er måske en legevogn,« sagde han, »en, der er stor nok til Tommie og mig, til at køre ned ad bakken i State Center.«

»Nej, det er ikke nogen vogn. Det er en meget bedre gave end det«, sagde Sam Drake, »gæt en gang til!«

»Så er det måske en cykel, men så må den være skilt ad for at kunne være i kassen.«

»Du er stadig galt på den, unge mand. Det er noget endnu bedre end en cykel. Du lader ikke til at være særlig flink til at gætte i aften.« Sam Drake vendte sig om mod karlen. »Bill, vil du hjælpe mig med at trække kassen frem, så alle kan se den. Nu kan du tage låget af, Bickie.«

Bickies hjerne begyndte igen at arbejde. Kassen måtte være hjemmefra. Det var nok mor, som havde sendt den. Han løsede rebene og løftede låget af - ud sprang Tommie!

Tommie kastede sig i Bickies arme, og de holdt hinanden så fast omsluttede, at de væltede om på gulvet i overstadig munterhed.

Aldrig før i sit liv havde Bickie været så glad for at se nogen. Også Tommie var vokset, og Bickie kunne mærke, da de omfavnede hinanden, hvor meget stærkere Tommie var blevet. Resten af aftenen fulgte Tommie ham som en skygge.

Da de var blevet færdig med at råbe hurra og klappe, pegede tante Mary på gaverne på bordet. »Kom nu, Bickie, og åben dine fødselsdagsgaver!«

Men Bickie bare stod og stirrede på dem, medens Tommie hang i hans arm.

Nu begyndte tante Mary at hjælpe ham. Hun tog en af pakkerne og åbnede den. »Denne regnfrakke«, sagde hun, »er fra familien Zeke Lagers.« Så tog hun en anden pakke. »Denne mad spand er fra mig; Allen giver dig denne flaske til vand. Denne fløjte, som kan høres langt omkring, er fra Jim.«

»Når som helst du vil have, at jeg skal komme«, afbrød Jim, »så fløjt bare, og jeg kommer.«

»Bill giver dig denne tykke stok. Han synes, du kan få brug for den, når kvæget er uregerligt. I denne konvolut er der penge til et par sko - det er fra Jims mor og far. Her er en rød trøje og hue fra tærskværkets ejer, og her er en helt magen til, til Tommie.«

Det kørte helt rundt i Bickies hoved. Det kunne da ikke være muligt, at alt dette virkelig var hans. Men tante Mary var ved at åbne endnu en pakke, og hun havde endnu noget at sige. »Disse fine skjorter er fra Stones, og denne mundharmonika er fra Hod -.«

Bickie følte, som gik der et ryk gennem ham. Før han blev helt sig selv igen, gik døren op, og hr. og fru Stone kom ind med Hod efter sig. Han bar på et enormt fad med æbleskiver. Han stirrede ned i fadet, som om det gjaldt livet, og han var ildrød i hovedet.

Bickie så sig omkring, indtil han fangede Jims blik. Han kunne se, at Jim var lige så forbavset over at se Hod og hans forældre her ved fødselsdagsgildet, som han selv var. Men der var ikke tid til at tænke nærmere over det nu. Bickie gik hen til Sam Drake.

»Hr. Drake, vil De ikke nok være så venlig at takke alle for mig! De ved, hvordan man gør det; det ved jeg ikke.«

»Hør her, alle sammen! Bickie vil, at jeg skal tage ordet og takke jer, men jeg tror, han har takket jer på sin egen måde. Mere behøves der ikke at siges.«

Alle klappede og råbte: »Hurra for Bickie!«

Da de var færdige med aftensmaden, der bestod af en mægtig fødselsdagskage med elleve lys, smørrebrød, æbleskiver, æblemost, pie, småkager og meget andet godt, spurgte Zeke Lager Bickie: »Hvad tænkte du, da du så Tommie krybe ud af kassen?«

Bickie slog armene om Tommie og gav ham et ordentligt knus. »Jeg troede, jeg måtte være i himmelen - ja rigtigt i himmelen.«

Så tog Bickie sin røde trøje og hue på og over dem regnfrakken. Han hængte vandflasken og fløjten over skulderen og stak mundharmonikaen i lommen. Da han havde gjort det, tog han mad spanen i den ene hånd og den tykke stok i den anden. Tommie tog også sin røde trøje og hue på, og så svingede de hinanden lystigt rundt, medens gæsterne råbte: »til lykke! til lykke!«

»Tommie, du er udnævnt til at være min hovmester for en uge«, sagde tante Mary.

»Hvad betyder det?« hviskede Tommie til Bickie. »Hvad er det, hun vil have mig til?«

»Vil du, tante Mary, ikke nok forklare Tommie, hvad du mener?« Bickie vidste ikke selv, hvad det var.

Tante Mary lo. »Det betyder, at du skal være min flinke hjælper med at lave mad til de folk, som i denne uge skal tærske for os.«

»Nej, hvor bliver det spændende!« Tommies øjne strålede. »Det er noget, jeg kan lide.«

Så kunne Bickie ikke udsætte det længere. Han gik omkring for at finde Hod. Han fandt ham i en mørk krog, hvor han sad på gulvet ved siden af sofaen.

»Hvornår har du bestemt dig til at være ven med mig, Hod?« Bickie satte sig ned ved siden af ham.

Hod sad med bøjet hoved og borede hælene ned i tante Marys kludetæppe. »Det var den dag, du og Jim hjalp mig med vognen og havrelæsset«, sagde han uden at se op. »Jeg ville så gerne have sagt tak den dag, men det var, som om jeg ikke kunne.«

»Det er helt i orden, Hod. Jeg er så glad for, at du kom i aften, og de æbleskiver var vel nok gode!«

»Vent lidt, Bickie!« Det så ud til, at Hod ville sige noget mere. »Du så mig i krybben i dag - i Nelsons stald. Hvorfor sladrede du ikke?«

Bickie mærkede, at han blev helt rød i hovedet, og han sagde stødvist: »Hvorfor skulle jeg det? Jeg ville ikke bryde mig om, at nogen sladrede om mig.«

Da alle gæsterne var gået, og Bickie ville tage Tommie med op på sit værelse for at gå i seng, sagde onkel Allen: »Jeg er sikker på, at du blev overrasket over at se Hod og hans forældre her i aften.«

»Ja, det var jeg vel nok«, sagde Bickie, »jeg troede ikke, at Hod kunne lide hverken mig eller Jim.«

»Jo, ser du, Bickie! Det var mig, der bad Stones komme i aften. Da jeg i dag arbejdede sammen med Hods far ved tærskningen, fortalte han mig, hvor ensom Hod er. Han har ingendrenge på sin egen alder, som han kan lege med. Jeg spurgte ham ud om noget af det, Hod havde gjort - sådan som at sætte ringe i soen og stjæle Zeke Lagers seletøj.«

»Hvad sagde han så om det?«

»Jo, det ser ud til, at det ikke var Hod, der satte ringene i soen, for Hods egen so havde også fået ringe sat i på samme måde. Det var en mand ovre fra den sydlige del af County. Han må være en ondskabsfuld fyr, er jeg sikker på.«

»Hvad så med Zeke Lagers ting?«

»David, Zekes søn, kom samme aften tilbage og havde taget tingene med hjem. Så de var slet ikke blevet stjålet. Der kan du se, Bickie, Hod er slet ikke så slem, som vi troede.«

»Jamen, han blev da bange og løb sin vej og forlod hestene i dag, da uvejret kom.«

»Det gjorde han«, sagde onkel Allen, »og det var både fejlt og farligt gjort, men tror du, at hvis vi undgår Hod og vægrer os ved at vise ham venlighed, at han så vil blive god og modig?«

Bickie lo. »Nej, selvfølgelig ikke, onkel Allen. Jeg kan godt forstå, hvad du mener, og det er jeg sikker på, at Jim også kan.« Han tænkte sig et øjeblik om og sagde så: »Jeg har også nogle gange været med til nogle slemme drengestreger.«

»Det har vi alle sammen, Bickie, og det er slet ikke så galt, at vi husker på det. Det gør os mere overbærende med andre menneskers fejl.« Onkel Allen trak sine sko af og satte dem ved ovnen. »Det kan jo godt være, at dersom Hod havde haft nogle flinke kammerater, at han så havde været anderledes.«

Bickie og Tommie krøb op ad trappen for at gå i seng. Bickie syntes, det havde været en af de længste og mest spændende dage, han nogen sinde havde oplevet, men også en af de lykkeligste.

Da han trak sin overall af, faldt hans lommekniv på gulvet.

»Hvor har du fået den kniv fra?« spurgte Tommie.

Og nu, lige nu gik svaret op for Bickie. Det måtte have været Hod, som havde hængt den på ledet til folden.

»Jeg har fået den af en af mine venner«, forklarede han og rakte den til Tommie, så han rigtigt kunne undersøge den.

Bickie spurgte nu Tommie ud om mor og John, om Pete Whitney, om dammen, hvor de svømmede, ja selv om bedstefar Hall.

»Mor har solgt den gamle so og alle hendes smågrise«, sagde Tommie. »Hun sagde, at der var så megen svinepest rundt omkring, at hun var blevet bange for at spise svinekød. Så nu vil du ikke mere få besvær med den gamle so.«

»Åh, det er jeg vel nok glad for«, sagde Bickie. »Jeg vil tusind gange hellere vogte køer end svin, og jeg vil hellere have køer til læremestre end svin. Dårligere lærere end svin findes næppe. Jeg mener, his en - ja, man må være en meget tarvelig fyr, hvis man behøver sådan en.«

»Ja, ligesom i Bibelen«, sagde Tommie.

»Også en anden ting«, sagde Tommie gabende. »Mor siger, at ingen af os nogen sinde mere skal arbejde alle ugens dage, sådan som du har måttet hele sommeren. Hun siger, at herefter skal vi helligholde hviledagen og gå i kirke. «

Bickie prøvede at få Tommie til at fortælle mere, men han var træt, og snart sov begge drenge trygt hele natten.

Bickies ko-skole.

Kapitel 11.

Ved solopgang næste morgen var Bickie på vej ud til engen. Tommie lå og sov, da han gik. Han vidste, at tante Mary nok skulle vække Tommie tids nok til, at han kunne få den gode morgenmad. Han vidste også, at det ville blive morsomt for Tommie at hjælpe tante Mary. Bickie havde sin nye, røde trøje og hue på og sin nye mad spand med i hånden.

Da klokken var ti, blæste han i sin nye fløjte, og Jim kom løbende ned ad bakken gennem frugthaven. Jim var nu blevet både stærkere og mere solbrændt, og der var ingen, der mere tænkte på ham som en syg dreng. Også Hod hørte fløjten og kom løbende, og drengene legede »kastekniv«, og efter tur jagede de kørerne tilbage i flokken.

»Jeg har aldrig før ejet en så dejlig kniv«, sagde Bickie til Hod, »jeg vil altid tænke på dig, når jeg bruger den.«

»Jeg kunne ikke tænke på nogen anden måde at sige dig tak på, fordi du hjalp mig den dag. Jeg ville også gerne have givet Jim noget, men jeg vidste, han havde en kniv.«

»Nu skal jeg fortælle dig, hvad du kan gøre for mig«, brød Jim ind, »du kan hjælpe mig at lave en kaninfælde! Bickie har lært mig det.«

Så lo alle drengene. De lo, indtil de trillede rundt på græsset og slog hinanden på ryggen. Aldrig før havde de sagt noget så morsomt, og nu vidste de, at de var de allerbedste venner.

Dagen gik hurtigt! Bickie så, at det hvide flag blev hejst tidligere end sædvanligt. Han ledte kørerne ind i folden og gik hjemad. Tommie kom ham løbende i møde.

»Tænk Bickie! Tante Mary lod mig hejse flaget for at kalde dig hjem! Jeg har gravet kartofler op, plukket agurker og tomater - jeg fandt også modne majskolber, som jeg har taget bladene af - og to tudser åd fluer i haven, og lusene på kartoffelplanterne åd de også - .«

Tommie fortalte om alt det, han havde gjort den dag. Hans øjne strålede, og han dansede rundt af bare glæde. Da vidste Bickie, at han umuligt kunne udholde tanken om, at

Tommie skulle tilbage til State Center og mor i slutningen af ugen. Nej, det kunne han bestemt ikke!

Dagene fløj hurtigt af sted, og det blev søndag. Sam Drake skulle tilbage til State Center, og han tog Tommie med sig. Da de kørte forbi engen, stod Tommie op i vognen iført sit røde tøj og vinkede til Bickie, så længe han kunne se ham.

Da Bickie så vognen forsvinde over en lav bakkekam, satte han sig ned ved siden af kørerne og følte det, som om han ikke kunne leve den dag til ende. Han trak så fløjten frem og blæste så kraftigt i den, at både Jim og Hod kom løbende.

Dagene blev nu mere regnfulde, og efter regnen kom koldere vejr, og en septembermorgen var engen hvid af rimfrost. Bickie åbnede folden og lod hjorden komme ud. Han var så glad for sin røde trøje og hue, for der blæste en kølig vind hen over engdragene.

Efter denne første frost mindskedes græsset hurtigt.

»Jeg har sendt bud til alle om at komme for at hente deres dyr«, sagde onkel Allen den aften. »For hvis vi får en så ødelæggende frost til, vil græsset helt forsvinde og hjorden sulte. Det ville blive næsten umuligt for dig at holde dem ude af majsmarkerne.«

Dagen efter sad Bickie sammen med Jim på gærdet ind til folden og så, farmerne søge deres køer ud. Nu forstod Bickie, hvorfor hver kohavde et mærke på sig, det var for at ejerne nemt kunne finde de dyr, der var deres.

En af farmerne havde tolv køer i hjorden, og hans farm lå ca. 14 km. derfra. Han prøvede på at få Jim til at hjælpe sig med at drive dem hjem, men det ville Jim ikke.

En anden farmer kom med en lille vogn. Han havde en dreng med, som kunne hoppe af og jage kørerne tilbage, hvis de prøvede på at gå ind på en sidevej eller i en majsmark. En anden mand, der havde haft syv køer i hjorden, havde tre drenge med for at hjælpe til med at drive dem hjem.

Da det blev eftermiddag, var folden tom, og Jim stod sammen med Bickie ved det åbne led. Engen virkede så bar nu, da dyrene var borte.

»Hvorfor ville du ikke hjælpe den mand med de tolv køer?« spurgte Bickie Jim.

»Jo, ser du, jeg hjalp ham sidste år. Da jeg havde hjulpet ham de fjorten kilometer hjem til hans farm, bad han mig dreje slibestenen, så han kunne slibe en økse. Jeg stod der og drejede i over en time, og hvad tror du så, han gav mig for det? - et 5-cent stykke.« Jim rynkede panden og så gal ud.

»Jeg vil aldrig mere gøre noget for ham. Han måtte hellere bare have sagt tak end at betale mig 5 cent for sådan et job. Og så måtte jeg endda gå den lange vej hjem.«

Dette var den sidste lektie, Bickie lærte i sin »ko-skole«, men det var ikke en ko, der lærte ham den. Det var ejeren af tolv køer, der havde bevist, at en hård og gerrig mand vil finde meget få, der vil hjælpe ham.

Nu var Bickies »ko-skole« sluttet. Når han så tilbage på sommeren, blev han klar over, at den lille dreng, der var kommet til Halls farm i juni, nu var blevet mere voksen. Han var næsten blevet en mand! I stedet for at plage folk med drengestreger havde han nu lært, hvordan han skulle hjælpe dem og gøre dem til sine venner.

Jim sagde farvel og gik op gennem den nu bladløse frugthave, mens Bickie vendte ryggen til den tomme eng. Intet hvidt flag ville blive hejst i aften, men det sang inden i ham. I morgen skulle han hjem til mor!

Næste morgen vågnede Bickie lykkeligere end nogen sinde. Han skulle hjem - og han ville komme hjem med penge - en masse penge - lønnen for hele sommeren. Der ville måske være nok til at købe en af disse nye symaskiner, ligesom fru Whitneys, til mor. Så ville mor aldrig mere behøve at arbejde så hårdt!

Han pakkede sin vadsæk, lagde regnfrakken, skjorterne, mad spanden og det tøj, han havde haft med sig, ned i den. Han bestemte sig til, hvor han ville lægge sine penge. Han ville gemme dem i hættten på regnfrakken. Han lagde allerede sølvpengene, han havde fået af tærse-maskinens ejer ned - og så gik han nedenunder.

»Bickie«, sagde onkel Allen, da han så Bickie komme med vadsækken, »hvis du vil vente til i morgen, når jeg skal til Edenville, vil jeg køre dig helt hjem til State Center.

»Åh, nej«, svarede Bickie, »jeg vil gå. Der er kun ca. 20 km., og jeg kan være der først på eftermiddagen.«

»Så gør du det! Du har jo nok fået stærke ben, fordi du hele sommeren har løbet efter køerne. Det bliver måske ikke for meget for dig.«

Bickie spiste sin morgenmad, som tante Mary havde stillet frem til ham og sagde farvel til Bill. Nu ville onkel Allen sikkert betale ham! Men det gjorde han ikke. Han begyndte at trække sine store støvler på og gøre sig færdig til at gå ud i majsmarken.

Endelig så han på Bickie. »Du har tjent mange penge i sommer, Bickie. En af de første dage skal jeg til State Center, og så skal jeg give dem til din mor.«

Han stod og så ned på Bickie, der ikke kunne få et ord frem.

I alle de ensomme dage ude i engen havde han set frem til den dag, da han skulle komme hjem med sine egne penge og lægge dem i sin mors hænder. Han fik en klump i halsen - den gjorde noget så ondt. Bickie begyndte at tro, at den aldrig ville forsvinde igen.

Onkel Allen fortsatte: »Ser du Bickie, du er umyndig, indtil du bliver 21 år, og skulle du miste pengene, kunne din mor forlange, at jeg betalte dem en gang til. Du har tjent 33 dollars og 10 cents.

Nu gjorde Bickie en synkebevægelse og skyndte sig at sige: »Onkel Allen, jeg skal nok lade være med at tabe pengene. Der er ikke nogen, der skal stjæle pengene fra mig. Jeg lægger dem i hættten på regnfrakken i min vadsæk. Hvem vil kunne se på mig, at jeg har penge i den gamle vadsæk?«

Der kom endnu flere klumper op i hans hals og bryst, og han gjorde flere tapre forsøg på at svælge dem. »Tante Mary sagde til mig, at så snart mit sommerarbejde var forbi, skulle jeg selv bringe pengene hjem til mor.«

»Allen, det er rigtigt, hvad Bickie siger«, brød tante Mary ham af, »jeg har ikke en, men fleregange sagt til ham, at han skulle selv bringe pengene hjem til sin mor, når sommeren var forbi. Jeg troede naturligvis, at han skulle køre hjem sammen med dig. Men når vi tænker på, hvor godt han har opført sig hele sommeren, tror jeg nok, vi kan have tillid til ham.«

Onkel Allen hentede pengene - tre 10-dollar-sedler, tre dollar-sedler og en 10-cent. Bickie gemte dem i sin vadsæk og skyndte sig ud ad køkkendøren og ned ad vejen. Han var kommet så langt som til lågen, da han kom i tanker om, at han både havde glemt at sige farvel og at takke onkel Allen og tante Mary, fordi de havde været så gode ved ham.

Han vendte hurtigt om. »Åh, onkel Allen og tante Mary, jeg var så optaget af at tænke på mor og på pengene, jeg havde tjent, at jeg glemte at sige »Farvel og mange tak«. I har været så gode ved mig hele sommeren.«

»Det er helt i orden, Bickie«, onkel Allen trykkede hans hånd. »Hvis du kunne tænke dig at være hyrdedreng næste sommer, vil vi gerne have dig tilbage.«

Så gik Bickie igen ned ad vejen til Edenville, gik forbi engen, som lå vissen og forladt og forbi pumpen, hvor han havde slidt i det for at vande de 40 køer. Han så over mod Nelsons farm til frugthaven, hvor han og Jim havde sovet og til marken, hvor der stod en forladt kaninfælde i det visne græs.

Han kom til den lille bro, hvor Hod var væltet med havrelæsset; det var også her i nærheden, at han havde standset Zeke Lagers løbske forspand.

Tæt her ved var det, at vognhjulet var gået i stykker; så var der kvæget, haglstormen og den hurtige køretur med tankvognen bag de fem pragtfulde, men forskræmte heste. Alt dette korn op i Bickies hukommelse. Nu skulle han forlade det alt sammen. Han var på vej hjem til mor!

Midt på formiddagen nåede han til Edenville - en smuk, lille by. Mens han traskede ned ad hovedgaden, var alt lukket undtagen en kafe. En mand, der stod udenfor, råbte til ham og spurgte, om det var æg, han havde i vadsækken.

Bickie smilede og sagde: »Nej!«

Han skyndte sig ned gennem parken med frihedsstøtten og så ud på landet igen ad den samme vej, han var kommet for tre måneder siden. Det syntes, som om det var tre år. Var mor mon den samme? Mon hendes hår nu var blevet gråt? Hvordan mon hun så ud?

Vadsækken var tung, og Bickie skiftede den fra den ene hånd til den anden. September solen varmede ham, medens han traskede kilometer efter kilometer. Det brune landskab var så smukt, og himmelen strålede. Selv træerne vendte de brogede blade mod himmelen. Verden var smuk! Nu var der skilte langs med vejen, hvor man reklamerede i røde og hvide ord for mange forskellige ting.

På et af dem stod der »Brødrene Brimhalls materialhandel« og nedenunder: STATE CENTER, IOWA.

Det bedste ved skiltene var, at der stod State Center, Iowa. Han vidste, at hvert skridt bragt ham nærmere mor.

Aldrig havde State Center forekommet ham så imponerende, som den gjorde det den eftermiddag, og ved vejen knejsede kirken i al sin pragt. Bickie gik tværs gennem byen og ud til det lille hus med de gule roser omkring døren. De ville ikke blomstre igen før næste forår.

Og der stod mor i døren! Mor - hun lignede sig selv, akkurat den samme mor, som han havde forladt for så længe siden.

»Mor, åh mor!« Bickie følte sig igen omringet af to kærlige arme. Duften fra mors hår genkendte han, og han følte hendes bløde hals mod sin kind. »Mor, jeg er hjemme igen!«

Lidt efter åbnede Bickie vadsækken og spredte alle sine fødselsdagsgaver ud, for at mor skulle se dem. Han stak hånden ind i hættten på regnfrakken og tog først de ti sølvdollars ud. En for en lod han dem falde ned i mors hånd. Så tog han de tre 10-dollar-sedler og de tre dollar-sedler og de 10 cents og gav også dem til mor. Til allersidst rakte hen hende konvolutten med de to dollars, Nelsons havde givet ham til sko. Det var i alt 45 dollars og 10 cents.

»Mor, de er alle sammen dine, og jeg vil så gerne, at du køber en symaskine magen til den Petes mor har, sådan at du ikke mere behøver at arbejde så hårdt.«

Mor kyssede ham og sagde, at han var en god dreng, nu næsten en mand.

Den nat sov Bickie sammen med Tommie i deres gamle værelse og vågnede næste morgen ved at høre mor synge.

Sådan skete det, at der i efteråret 1882 kom en ny symaskine til Ross' hjem i State Center i Iowa. Hver gang Bickie stod og så på mor, medens hun syede og så det glade smil på hendes ansigt, tænkte han på engen og de ensomme dage og nætter, de lange timer og de mange oplevelser. Han vidste, at han gjorde det gerne alt sammen en gang til, for dette at kunne se et sådant smil på mors ansigt, var alle anstrengelserne værd.